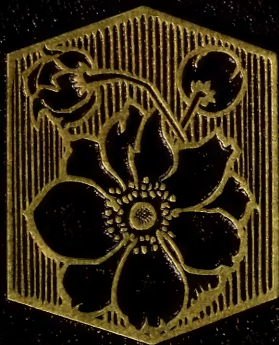
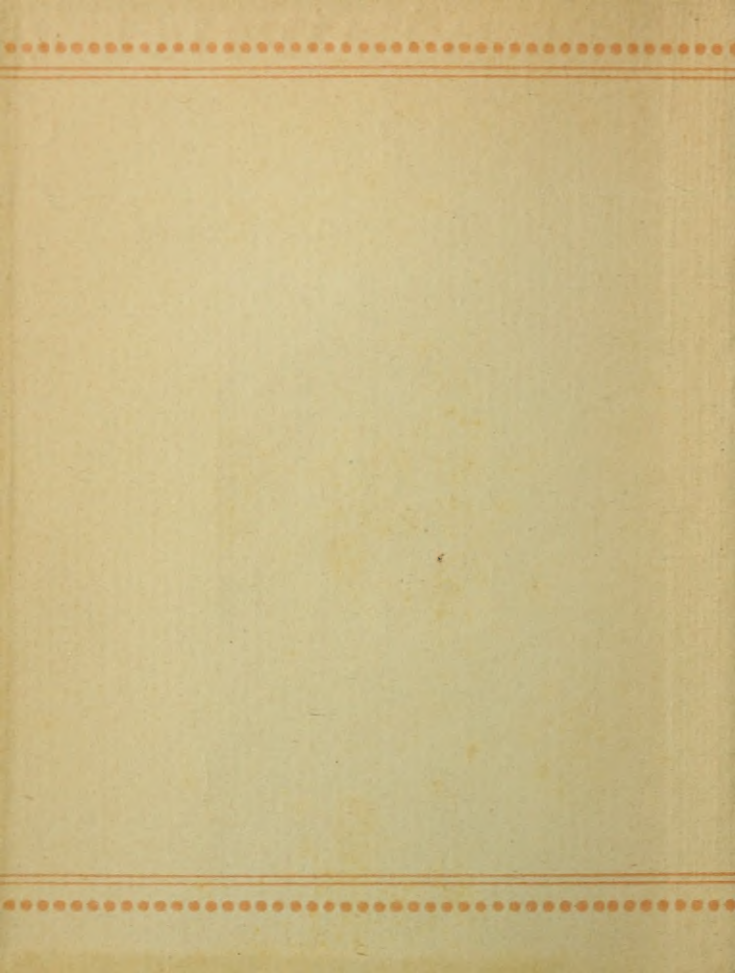

BELLERUP. FRA VAAR TIL HØST

PT
81 28
F7
1910

630

3.0

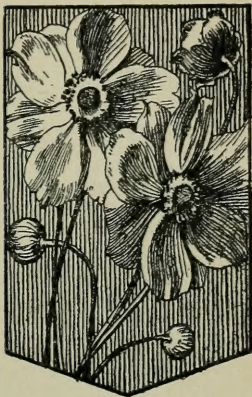

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

<http://www.archive.org/details/fravaartilhst00gjel>

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
SMAA DIGTSAMLINGER

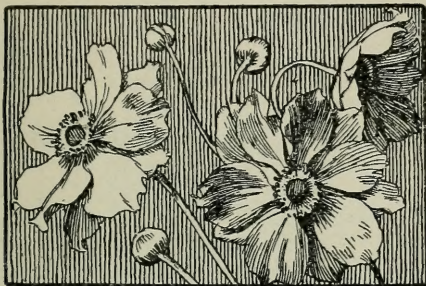
„Fra Vaar til Høst“ bringer dels et Udvalg af Karl Gjellerups tidligere trykte Digte (i Samlingen *Rødtjørn*, *Min Kærligheds Bog* og *Fabler* samt forskellige Tidsskrifter) dels en Række hidtil ikke offentliggjorte Digte. Disse sidste er i Indholdsfortegnelsen mærket med *, de i Tidsskrifter trykte med †.

KARL GJELLERUP

FRA VAAR TIL HØST

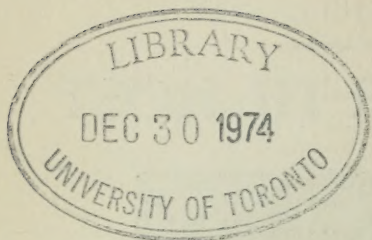

KØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCX

TITELVIGNETTER AF PROF. HANS TEGNER

PT
8128
F7
1910

INDHOLD

- 7 * Det sidste Apollotempel
15 Persephone
16 Kharons Obol
17 Sommer-Nocturne
19 Vinter-Nocturne
23 Aften paa Sundet
27 Opdukkende Erindring
29 † Artemis' Jagt
43 * Veneziansk Serenade
44 Fangen og Myggen
48 Tempelæslet
53 † Ungdom, glade Ungdom
58 † Vølsungerne i Rom
62 † Cor cordium
68 † Giordano Bruno
69 † N. W. Gade
73 † Ved Keiser Friedrichs Død
78 Den evige Sne
80 Nunc pluat!
83 Landator temporis acti
87 En Ballade om Lungen og Vinden
88 Græd ei mer!
89 Valravn
92 Kysset
94 Amors Løveridt
95 Mellem dit Bryst og din Kind
96 * Ode til Wartburg
98 * Foraar
100 * Høstskov
101 * I Bjergskoven
- Penater*
- 104 * I. Fødselsdagen
108 * II. Nytaarsaften i Dresden
111 * III. Fangen
111 * IV. Husnisserne
115 * V. Gjæsten
122 * VI. Den fyrretyvende Fødselsdag

DET SIDSTE APOLLOTEMPEL

Hvor høit paa Bjergets Tinde
mod Himlens dybe Blaa
Monte Casino syner,
Apollos Tempel laa —

I Dalens kjølige Skygge
i Laurbærlundenes Ly
bag Bladenes Hang det skjulte
sin Marmorskjønhed bly.

Fra Gyldenkarmen Phoebos
kun med et flygtigt Smil
sit sidste Alter hilste
og fjerned sig med Il.

Thi længst fra Hellas Strande
hint Suk i Natten lød,
som Jordens Kreds forkyndte:
den store Pan er død.

I Sørgeflor stod hyllet
Olympens gamle Glands,
Athen og Rom var blegnet
for Solen fra Bysants.

I Grus laa Delphis Søiler,
dets Spaadomsaand var stum,
som Hersker Korset kneiste
høit paa Palatium.

Kun Dalens Hyrde kjendte
den skjulte Helligdom,
sit fattige Offer bragte
han til dets Alter from.

Ei mer til Hekatomber
behøved Rigdom jo
at ødsle sine Skatte,
den aagred med sin Tro;

Den hylded Seierherren,
og Frygten fulgte den,
thi Korset blev en Galge
for gamle Guders Ven.

Men her, hvor Troskab voxed
af Kraft og Armod frem,
et nyt Arkadien blomstred
om Sangergudens Hjem. —

II

I Skoven ved Subiaco
ved Anienes Fald,
som skummende bestænker
den sorte Klippehal,

En skummel Hule gaber
tæt ved den vilde Fos,
saa mørk, som førte Veien
didned til Tartaros. —

En Eneboer leved
sit stille Levned dér.
Han fasted, tappert kjæmped han
mod Fristelsernes Hær.

Hans Haar til Jorden rakte,
fra den indsunkne Kind
nedbølged Skjægget over
et pjaltet Faareskind.

Han fasted for at døde
sit usle Legems Magt,
til Hulens Mørke straaled
med Paradisets Pragt.

Da sneg sig Venus til ham
i utilsløret Glands,
hun lokkede, hun æggede
hans udhungrede Sands.

Saa rulled han sig nøgen
paa Klippens Sten i Harm,
han trykked Torn og Tidsel
til sin blodstænkte Barm.

Af Smerten overvældet
han livløs sank til Jord,
da troede han sig vugget
til Sang af Englechor.

Ræd korsede sig Hyrden
paa Bjergets trange Sti,
selv Jægeren saae nødig
det sære Udyrs Hi.

Men snart forkyndte Rygtet
hans Fromhed og hans Dyd,
den underlige Helgen
blev hele Egnens Pryd.

Og til hans Hule søgte
de allevegne fra,
mens vidt om Land berømtes
Benedikt af Nursia.

III

En Kilde risled i Lunden,
hvor Gudens Tempel stod,
der laa Apollo ensom
ved Laurbærtræets Rod.

Mens Plektret gled over Lyren,
som hviled i hans Haand,
de nynnende Strengte vakte
den drømmende Sangeraand.

Og stærkere slog han Strengen,
til svulmende Tonen klang;
da hæved Guden Røsten
og kvad sin Svanesang. —

Han sang om Venus' Skjønhed
og Junos stolte Pragt,
om Himmelrysterens Vælde
og Jordomslyngerens Magt.

Den sunkne Gudeverden
han maned af dens Grav,
han gav den Liv og Ungdom
ved Plektrets Tryllestav. —

De sidste Sangens Toner
opfanged Ekkos Røst,
og tænksomt Gudens Hoved
var sunket paa hans Bryst;

Da Raab og voldsom Støien
igjennem Dalen lød.
Hvo var de vel, de Frække,
som Lundens Stilhed brød? —

Sit stolte Blik han hæved;
en Skare Mænd han saae
og foran dem et Væsen,
mindst lig en Mand, at gaa: —

Vildt flagred Hovedhaaret,
fra den indsunkne Kind
nedbølged Skjægget over
et pjaltet Faareskind. —

Han vakled frem og Korset
med Knokkelarmen svang: —
„Ve over Afgudstemple! —
Forstum Sirenesang!“ —

Vildt skingred Raabet gennem
den dunkle Tempellund;
et bittert Smil sig leired
om Gudens Rosenmund: —

„Naturen var mit Rige,
mig adlød Mand og Gud,
selv Dyr og Stene rørtes
paa mine Præsters Bud!

Hvor Unaturen hylde,
er Sangens Scepter brudt,
den er ei min, den Verden,
hvor Skjønhed er forskudt.

Før hin vanskabte Ivrer
betræde skal mit Hus,
maa Gudens egne Hænder
nedstyrte det i Grus.

Jeg kommer, høie Fader!
Fra nu af i din Hal
kun for de salige Guder
min Lyre tone skal.

En Verden vi forlade,
som er os ikke værd;
dog dvæled jeg saa gjerne
blandt Jordens Sønner her.

Nu tie alle Toner
og Ordets Rythmegang! —
Ei Memnons-Støtten hilse
sin Moder mer med Sang! —

Ei Verden sammenbindes
af liflig Tonekrands:
klangløs skal Sphæren træde
sin høie Himmeldands! —

Sjælløs Naturen hvile
i Lovens Dødningelin,
til andre Slægter reise
den svundne Olds Ruin! —“

De slanke Søiler vakled,
det brast, det brede Tag,
ned styrted Tempelgavlen
med rædsomt Tordenbrag.

Brat standsed Fuglekvidren
og Kildens Klokkespil
og Lundens sagte Susen, —
stum lytted Hoben til.

Men Benedictus raabte:
„Hvad er vort svage Værk? —
Hvo kjæmper mod Dæmoner? —
Du, Gud, er ene stærk! —

Hvor Afgudstemplet kneiste,
som faldt paa Christi Bud,
skal nu hans Kirke prise
den ene, sande Gud!“ —

PERSEPHONE

En skummel Beiler er jeg vel
men higer mod Lys saa saare;
du sanker Blomster fra Gry til Kveld,
kjender hverken Suk eller Taare.

Min Hjerne den er et Tartaros,
dør ligge Titaner basted',
og om de brød ud med løsladt Trods,
var Jupiters Throne kastet.

Elysiums Eng i mit Hjerte groer
med duftende Asphodiller,
dør klinger Alt i det dunkle Flor
af Nattergalenes Triller.

Persephone! kast dine Blomster bort,
de kunne kun lidet nytte!
De lokkende Farvers Liv er kort,
og Duften Vindenes Bytte.

Stig ned i mit Hjerte og hvil dig der;
det dufter og toner derinde,
skjøndt Blomsten suged ei Solens Skjær,
og Fuglene kvidre iblinde.

Da rinder der Lys over Blomster smaa
fra dit ætherblaanende Øie,
og selv de vilde Titaner maa
sig for dine Fødder bøie.

K HARONS OBOL

Jeg holder af, at Tjenerskabet ler
tilfreds, naar velbetjent mig selv jeg finder,
og *saa* jeg vil, naar sidste Gang det sker.

Jeg er jo rig! Thi Guld, der ei blot skinner,
jeg bjerged fra Galeiernes Forlis,
og blev min sidste Skat end gyldne Minder, —

jeg leved høit med dem, paa Stormands Vis,
og rig vil jeg befare Styxes Bølge,
betale flot og spørge ei om Pris.

Naar nøgen jeg skal Skyggehyrden følge
ned til det Land, hvor ingen Hane gol,
da vil jeg under Tungespidsen dølge —

ei en forgramset kobberne Obol,
som andre Stympere — o nei: *dit Navn*,
paa Skuemønten — gylden som en Sol,

der springer op fra Havets Guddoms-Favn —
kunstfærdig præget. Kharons Haand vil lukke
sig gridsk om den, naar vi er naaet i Havn,

og høflig vil sin Knorte-Ryg han bukke.
Da staar jeg ud, hvor blaalig-sorter Popler
mod bygende Scirocco-Skyer sukke,

og tømmer tørstig som en udspilt Dobler
den evige Velkomst-Drik, hvor Glemsels-Giften bobler.

SOMMER-NOCTURNE

Horisontens Himmelroser
gløde over Skovens sorte Ramme;
Sø og Aa og Eng og brune Moser
drømme samme
Taagedrøm; — de fjerne Hunde glamme.

Og hvor Havens Træer har flettet
mørke Grenes Maskenet mod Himlen,
krummer i det Blaa sig blank, uplettet,
Maanestrimlen —
som en Guldfisk hildet ind i Nettet.

Dog ustandset maa den svømme;
stedse mere mørkblaa om dens Finner,
tindrende af Stjerneguldsand, rinder
Æthrens Strømme,
stedse blankere dens Guldskjæl skinner.

Og hvor Brisens lette Saaler
træde Vandets mørke Speilglar sønder,
har dens Billed ynglet; Ynglen straalere,
Liv begynder,
og en Mylr af Guldfisk frem sig skynder.

Ofte, sent i Nattetimen,
stod vi paa Altanen ud mod Sundet; —
Skoven, som en Larve sølvvindspundet,
dvaleblundet;
frem imod os mylred Guldfiskstimen.

Over Bølgerne med rappe
Skjælblink hoppende de fremad hastede,
ret som var de vant' til dør at snappe
Smuler, kasted'
af din Haand fra Stenaltanens Trappe.

Taagen laa paa Eng og Moser;
ensom gennem Himmelhavets Øde
svømmed Maanen; Horisontens røde
Himmelroser
fjernt som nu i langsom Gustnen døde.

VINTER-NOCTURNE

Ingen Toner og ingen Duft; —
fra Krystalskiven høit i den frostklare Luft
lydløs fin
over Sneskøven Lysregnen falder;
som Diamanter paa Hermelin,
som Støv af Krystaller
blusse dens Draaber med blaahtvidt Skjær
paa svagt glas-raslende Rimfrost-Træer
og Straa som slanke Koraller. —
Intet Grønt, ingen Jord!
Skygger af Granernes hvide Luffer
blaalig langs Stien sig tegne; —
paa Stien kun mine egne
snestøbte Spor.

Farer jeg vild? — mon Mindet mig skuffer?
Sig mig, min Elskov: — hvor? —
Var det ei her en Avgustkveld ifjor?
var der ei Hvislen af blinkende Blade,
Susen af Graner,
Fuglesang, bølge Dufte og glade
sødt henaandede Ord —
Alt, hvorved Hjerterne drømmer og aner,
Alt, hvorved Sandserne blændes? —
paa Stien kun Tvendes
græssvøbte Spor.

Nei, lad dem hvile, de frosne og visne
Minder i Hjertets sprukne Urne,
naglefæsted' af Rimens Torne!
Nu, da Taarer ei væde
Kinden, førend de isne,
nu er ei Tid til at græde;
her er ei Sted til at haabe og lide
midt i den straalende, isnende hvide,
evige, følelsesløse Natur.

Ulmer det end bag Forsteningens Mur?
Det er, som det sidste Sandskorn var rundet
og svundet fra Timeglasset;
som havde nu Livets Vægt skaale fundet
omsider den evige Ligevægts Havn
uden Stigning mod Haab, uden Sænkning mod Savn,
medens Tungen, en Naal i Udviklingskompasset,
som af et magnetisk Søvnslør bundet,
stod pegende mod det Bevidstløses Pol
uden Svingning — den svageste blot,
uden Udslag til Ondt eller Godt.

Nu er Jorden skjult for sin Moder-Sol;
den har ødt sin guldunge Arv;
i dens Knogler den glødende Marv
bliver kold, og Aarernes Ild uddrucket.
Hvor har det ei banket, dens uhyre Bryst!
det har hævet sig stolt i berusende Lyst

og sænket sig atter og stønnende sukket
under Lidelsens kvælende Mareridt;
for hver eneste Lyst har den tusendfold lidt —
det er godt, at dens Glød blev slukket,
fortæret, brændt ud i sin egen Flamme,
kølnet og størknet i Isens Ramme,
krystaliseret til evig Tid,
som oppe i Datter-Kloden saa gold
og klar og isnende hvid,
hvorfra nu Lysregnen falder,
Krystallys over Krystaller. — —

Den straalers saa ren og saa marmorkold,
den uddøde Jord
som et Alterbord!

Hvor var det ei smykket saa mangefold!
Pragtblomster og Blade
har dækket dets Plade
med Krandsenes levende Farvekaskade! —

Hvor blev det ej dyrket fra Tidernes Old!
Millioner har blødet,
og Blodstrømmen gjødet
dets Sokkel, mens Brændofrets Flamme forsøded
med Virak sin Ligstank fra Baalenes Vold;
under Jubel og Jamren dets Litani
blev vævet af Lovsang og Blasfemi. —

Det er Alt forbi!

Aftvættet er Blodet; hver visnet Krands
er smuldret og faldet, saa Marmorets Glands

kan straaale i Lyset fra Maanens Oval
 høit i det Livløses Tempelsal,
 og hendøet er Præsternes Stemmer;
 gjennem den tynde, frostklare Luft
 stiger min Aande med Livets Duft —
 en sidste svindende Røgspiral
 fra Ofrets sluknende Emmer.

— — — — —
 Nei, det er endnu ei endt og forbi!
 Det var jo en Drøm, kun en Frostfantasi,
 lig Isens Blomster og Arabesker!
 Bestandig bag Snelaaget Livets Vædsker
 koger i Jordens Aarer; paa Ny
 Bevidsthedens larmende Dag vil gry.
 Og atter vil Altret bekrandses, og atter
 vil Hymnerne fødes af Dødssuk og Latter,
 og Slagtofre bløde,
 og Brændofre gløde,
 og Livsvægten miste sin Ligevægts Havn
 og svinge og sveie
 de selvsamme Veie
 med Stigning mod Haab og med Sænkning mod Savn;
 som før vil det aande,
 det uhyre Bryst,
 det vil svulme af Lyst,
 det vil stønne og vaande
 sig træt under Lidelsens Mareridt. —
 Saa gaar det og *mit*,

der syntes af Livet og Smerten forladt
 kun en eneste Nat,
 for atter at gribes af Stormen og bæve
 paa samme Bølger, der sænke og hæve
 Naturlivets Bryst, — som en Nøddeskal vipper
 i Kjøl vandet af en Fregat.

Jeg vil hige mod Haab, som jeg nølende slipper,
 og frem vil jeg stride
 mig vadende, svømmende,
 gynes af Dønningen, brydes med Strømmene,
 nyde et Gran for des længer at lide
 og tvivle om Meget, som endnu jeg troer. —
 Men tidt vil jeg føle et Sting i min Side
 og standse med Kampen, den kraftudtømmende,
 medens mit Blik, der af Taarer blændes,
 bitterlig drømmende
 følger de Tvendes
 græssvøbte Spor.

AFTEN PAA SUNDET

De lange Dønninger som Valser glide
 henunder det bevægelige Glar,
 hvor Aarens Blad, blankt som en Demant klar,
 en flygtig, purpurrandet Vunde skar,
 og klukkende mod Baadens trinde Side
 de gyngede den med samt dens lette Fragt

af Ungdoms-Lyst: — Den lave Sol har lagt
 sit Glorie-Skjær om mangan Lokke-Pande,
 og sat i mangan smilehullet Kind
 sin Rosa-Glød; den mødige Søndenvind,
 træt af at spænde Seil og røre Vande,
 leger sig selv i Slummer med en Fold
 af Kjolers Bomulds-Spind og Slørets Silkemol.

Vi komme smaat kun frem, det haster ikke.
 Skjønt er her overalt, og Skjønhed kun
 er Fartens Maal i denne Aftenstund.
 Snart hvilende paa Aarerne vi ligge,
 og snart bevæges de i langsom Takt
 af fire Kvinde-Arme, blanke strakt'
 i Lyset frem og rundt tilbage-bøied'
 med Pige-Musklers slangebløde Magt.
 O, fagre Dobbelt-Syn, jeg nyder! Øiet
 veed neppe, hvem af eder helst det følger.
 Ro til, I skønne Færgepiger! — ro!
 Og førte I mig ud paa vrede Bølger,
 hvor Døden sad i Tangens Top og lo, —
 jeg sank i blomstret Græs, sank jeg med eder To!

— Med dig, du Hjertets søde, bitre Drøm, —
 drømt i et Blund paa Mosssets kjøle Pude,
 hvor ved en stille Vig af Livets Strøm
 Eventyr-Træer med mystik Susen lude —
 skjøndt ikke blot en Drøm! Saalænge ude
 af Øie, ei af Sind! du træder mig

imøde end en Gang, paa Hverdags-Vis:
 ei lønlig i en bortgjemt Sommer-Stis
 forborgne Skygge, men paa Alfarvei
 midt iblandt Sværmen, hvor man artig siger
 hinanden vante Ord, og, naar en Ven
 en Rotur foreslaar, i Baaden stiger,
 i muntert Lag med Skjemt og høflig Smiger.
 Du tager Aaren —, ro! du roer igjen
 til Drømmens stille Vig din Drømme-Elsker hen.

Hvis ikke hun, som Nabo-Aaren fører,
 faar Stavnen vendt mod Sundets aabne Rhed;
 thi flinkt det stærke Armepar hun rører
 og smiler skjelmisk, naar over Haanden ned
 hun bøier sig; et Smil, der flygtig gled
 fra hendes blanke Øie ind i mit,
 just da hun rysted Haarene fra Panden,
 fortalte mig, at hun vil se sit Snit
 og ro dig over. Var mit Hjerte frit,
 det fyldtes vel af dette Blik til Randen.
 Og dog har endnu aldrig nogen Anden
 haft Skjønhed nok for mig, hvor du var nær,
 kysk hyllet i et Slør af Drøm og Minde;
 men underfuldt der straalder ud fra hende
 udrømte Drømmes magisk-dunkle Skjær,
 som vækker Sjælens Dyb til anende Begjær.

Det er en Stund, som skabt for Minde-Runer
 og Trylle-Længsles vage Varselstegn,

for Vexel-Leg af alle Hjertets Luner:
 nu, Solen synker over bakket Egn
 bag fjerne Skoves purpurdunkle Hegn,
 mens Guld og Kobber over Sundets Blaanen
 flammer som Gjenskin af et Krater-Baal,
 og medens — se! i Øst den anden Skaal
 af Lysets Vægt har hævet sig: — Fuldmaanen.
 I Bølgens Ryg, der krummes skjælet-blank
 og regnbuespillende mod Baaden brister, —
 i Bølge-Dal, hvor Aarebladet sank
 i Perleglands — den tænder Stjernegnister.
 Kimingen bærer alt dens Sølv-Baad,
 hvis Traade spindes frem af Skumrings-Alfens Haand.

Som denne Strøm henrisler over Vandet, —
 som dette Lys i Lyset breder sig, —
 som Dagens Farver er med Nattens blandet
 og smykke sig med dem, men slukkes ei: —
 saadan en Elskovs-Anelse sig stjæler
 gennem mit Sind, som Elskov end besjæler,
 og i mit Hjerte, længst et lukket Gjem,
 hvor kun dit Guldgrunds-Billed var at finde,
 der dæmrer andre Træk fortrolig frem
 og klares, men vil ei fortrænge dem,
 som eie Førstefødsels-Ret derinde.
 Kom Lidenskab med nye Haab og Savn,
 din Hymne toned dog, min Helgeninde: —
 Ungdommens Glorieskjær er evig om dit Navn.

Se, det er Nordens lyse Sommernat,
 som langsomt skumrer over Sundets Bølge;
 den skifter ikke Døgnets Klædning brat,
 den kaster ikke Solens Gyldenmor,
 skjøndt selv den fæster op med Maanens Sølje
 sit lilladunkle, stjerne-stukne Flor.
 Men i en Bræm af brændende Skarlagen
 og i en Glands, der sitrer overalt,
 bevarer den en Rest af Sommerdagen,
 en gylden Arv, der paa dens Vugge faldt,
 og færdes stolt, lig En, der, rigt opdragen,
 til egen Velstand føier gammel Pragt,
 og over Silke-Fløil har Oltids-Smykker lagt.

OPDUKKENDE ERINDRING

Husker du, da Høsten fik
 sin tvedøgn-lange Storm forvundet?
 Haand i Haand vi sammen gik
 did, hvor Fyrreskoven trækker
 langs ad Brinkens Bryn ved Sundet
 sine tynde Forpost-Rækker,
 mens kroneludende den strækker
 vredne Grene ud mod Øst
 i Hjemve efter Sverigs Kyst.
 Dens Naale svirred som Metal
 i Østenvindens Pust, der skral

sygnet hen og blev begravet
under Sky-Gravhøie. Havet
var end i Oprør, lig et Bryst
i Lidenskabens Efterdønning;
lange Bølger, uden Skynding,
slog taktunkt mod den lave Klint,
grøn-brunlige som smeltet Flint,
mens ude under Hven og Skaane
det mer og mer tog til at blaane.
Lidt borte, i en violet
Stribe, laa en Sandrevsplet.
Vandet smult sig om den ringed;
skumdunsbrystet, sabelvinget
daled ned en Flok af Terner.
Paa Sandskorn, der gav Blink som Stjerner
i Solens skarpe Bygeblik,
de tren med gule Fodbladsvifter.

Det var sidste Gang vi gik
Haand i Haand fortrolig dér.
Under Følelser og Drifter
Sindets Farvetone skifter
som Sundets Lød i Bygevejr.
Men altid, naar en Storm af Vrede
med sin Vinge raset træt
søger til sin Skyhangs-Rede,
og Sjælens Bølger vugges let: —
da stiger fra den klare Sø
gjennem lindt bortgledne Vande

dit Billed som en ensom Ø,
 vakt ved Stormen af sit Blund
 i Tangskovskyggens dybe Bund;
 og alle Tanker flagre tæt
 derom, Søfugle lig, der lande
 paa en nyfødt Sandrevsplet.

ARTEMIS' JAGT FUGA QVASI ANTIQVA

KOR AF ARTEMIS' JAGTNYMFER

Strofe I.

Fra Dagmaals-Taager til Solrøst-Dampe,
 fra Stjernen blir tændt, til den mister sit Skin,
 fra Nattergals-Beilen til Hjortenes Kampe,
 fra Løvfaldsstorme til Løvspringsvind, —
 saa længe vi jagende
 rase afsted —
 saa længe
 paa skummende Foler vi hujende ned
 gennem Dale og op over Høidedragene
 sprænge.

Modstrofe I.

Hvor en Kjedel kan spores, hvor Fyrren er haaret
 af Vildbassens harpixpandsrede Skjold,

Kjedel ∴: Vildsvinets Leie; *Skjoldet* ∴: dets Bov, navnlig naar den
 ved Gnidning mod Fyrretræer er bleven haard af Harpix.

hvor Rudlernes Klove i Græsset har skaaret,
hvor Bamsen har plantet sin ensomme Saal, —
saa vide de Grænser, vi
har om vort Hjem,
saa vide! —
Der halser vort Kobbelt, der drøner det tungt,
naar i Fraadefog fra de gyldne Trenser vi
ride.

Strofe II.

Og dog, blandt alle den mangelærende
Jords vildtvrimlende Lande dit Ry
er os kjærest, og du er det scepterbærende, —
hil dig, Arkadien, vi hilses paany!
Brogede Hjem for den nymfe-forfølgende,
Bukkebens-Pan!
krummede Fjeldnakker, kroned' af bølgende
løvgrøn Man,
som Skyerne krandsede og Boreas kæmmer, —
Dale, hvor Græsgange Flodsølvet bræmmer, —
skraanende Lider,
blaanende Vidder,
sortnende Fald, —
Tinder, som kastende Løvkaaben blotter
Isens Krystal
høit over Skyernes Tog, —
rungende Grotter,
fyldt af vor Jagts den tumlende Jubel,
som Havsnekkens perlemors-tjællede Kuppel
gjemmer paa Bølgernes Kog!

Modstrofe II.

Og ret som Arkadien staaler blandt Landene,
saadan i Tidernes Vekslen vor Lyst
er hos *dig*, du sommer- og vinter-blandende
stormrappe, frugtrige, guldsvøbte Høst!
Hei! hvor du pidsker med Regnsvøben Fossene
fremad i Skum,
springende steilt maa de over den trodsende
Klippebom!
Som ræddeligt Vildt for dit Aasyn farer
Bladenes gustne, skjælvende Skarer.
Blædede Lunde,
lysnende Grunde,
blottede Strøg!
Hvor er der Skjul for Vildtet, der veirer
Jagttogets Støi?
Alt, hvad der flygter, det ses;
Jægeren seirer!
Natten igjennem hans Billede straalere: -
Orion, den vældige Jæger maaler
utrættet Hvælvingens Kreds.

Epode I.

Orion, Orion, du Daare!
sig frem, vil du bedres ad Aare?
har for stedse du byttet din Jagtglæde bort
mod Lyster, som ikke er vore?
For engang var du stolt
som vi,

og dit Hjerte var koldt,
 du var fri,
 og din Lyst var: paa Bjergets knudrede Sti
 at bede de glubende Vilddyr.
 Da mødte du hist i Bøotiens Lund
 Atlas' Døtre de underskønne Plejader,
 og din Attraa blev vakt af sin ulmende Blund,
 du forfulgte dem, glemmende Vilddyr og Hund,
 og de flygtede rædde for dig, indtil Gudernes Fader
 satte jer alle paa Himlens Rund,
 som I aldrig mere forlader. —
 Orion, Orion, vor Broder!
 for hvem Artemis var som en Moder,
 der intet vil nægte sin elskede Søn
 af de gudeskjænkede Goder!
 Er *det* hendes Løn?
 er dette din hele Udødelighed:
 en Kvindejæger der elskovshed
 jager de skjælvende Piger?
 Blues du ei?
 Se, den himmelske *Bjørn*, hvis Spor
 sluttes i Ring, som om den var tøiret
 til Polens guldknappede Spiger,
 den dreier sin ludende Pande og gloer
 med rædselstryllede, lueblikkede
 Øine paa dig,
 undrende paa,
 at den rolig kan gaa,
 og trues ei mer af din stjernepiggede,

vældige Kølle, — grunder, fordi
 dens himmelske Hi
 lokker ei *Hunden*, som støver derude
 saa tæt forbi,
 sporende trofast din Æthersti
 med sin flammeaandende Snude.

Strofe III.

Men *vi* har ei Frygt for den vingede Dreng!
 Lad ham spænde sin Streng!
 Lad *ham*
 tage Sigte kun, om han kunde paa os
 faa Ram!
 Mere sikker end Flodhestens Bringe
 for Negerens Nilrørs-Skud —
 mere haard mod hans Od er vor solidsbrunede,
 stormveirshærdede, silkedunede,
 brystdugs-blottede Jomfruhud.

Modstrofe III.

Lad ham nærme sig kun, lad ham flyve med II!
 Før hans Legetøis-Pil
 os naar,
 skal han føle den Hilsen, vi unde ham vel:
 et Saar
 af en jernhaget Pil gennem Struben!
 Ha, hvilken Lyst, naar vi ser
 ham sprælle, en underlig Fugl med trillende

Purpursved paa de regnbuespillende,
gyldenribbede Vingefjer.

Epode II.

Thi vor Vellyst er slig:
førend Byttet bli'r Lig
at skue de dirrende Lemmers Krampe,
mens vore Muskler, der spændtes som Staal
paa den hurtige Vei mod det flygtende Maal,
hviler i Træthedens blødnende Lyst,
en afspændt Buestreng lig, der hænger
slap over Jægerens Bryst.

ARTEMIS

Nu velan, I, der glædes ved Kogrenes Klang, I, hvem Blod
mer end Druer beruser,
for hvis Øren en Buestrengs Hvin er Musik, Pil-Sangenes
larmende Muser!
knækiltrede, fodrappe Piger, velan! lad os intet af Tiden
forsømme!
alt haster min Broders guldsvedte Spand mod Okeanos'
svalende Strømme,
og de flygtige Roser, der blomstrer i Kveld uden Rødder
og Blade og Grene,
har han plantet ret nu i den evige Sne paa det
Hermeskjære Kyllene!
Paa min kastede Fod drysser svalende Dug fra Bregnernes
krøllede Blade,

og i Tykningen springer min Skygge saa mørk som en
 Tartaros-Skovs Dryade
 fra Stamme til Stamme, snart nær, snart fjern, paa de
 gyldenbarkede Laurer.
 Slip Hundene løs! anhids mine syv Pan-fostrede, tro
 Kynosaurer!
 Han *skal* ikke undfly, den gispende Hjort, skjøndt han piler,
 som havde han diet
 hin hellige Hind, som en Gang til Tak Plejaden Taygete
 mig vied,
 med de Gafler af Guld og med Løb af Jern, der trætted
 Herakles saa længe
 fra Ønoes Lund, over Argolis' de hesteopfostrende Enge,
 gennem Hellas' Dale og Kløfter og op indtil Istros'
 blinkende Bræer,
 til den stille, olivenskyggede Strand hos de fromme
 Hyperboræer,
 og tilbage igjen til Arkadiens Land mellem Ladons Siv,
 ikke længer:
 dør greb han tilsidst med sin skjælvende Haand om
 Gaflens de luende Stænger.
 Saa endte han dør sine Arbeiders Tylvt, og han blev til en
 Gud, til min Lige;
 men jeg, der var aldrig blandt Menneskers Tal, skulde jeg
 vel trættes og vige?
 Nei, dø for mit Spyd skal den stærke Hjort, — ved Halv-
 maanens Horn har jeg svoret!
 Hør! Koblet gi'r Hals! Svedhunden slaar an! — Hallo!
 der er Himmelsporet.

JAGTNYMFERNE

Strofe IV.

Lysnende Træ'r
 Skovbrynet røbe, nu skal han ei skjule
 længer sin Kaas, —
 se dèr!
 Nu bryder han ud paa den gyvel-gule
 kullede Aas, —
 hvor nær!
 Takkerne slængte langs Ryggen hen,
 Skumflager over den brune Lænd,
 og en Græsvisk klemt i den fraade-vigede
 høitopløftede Mule.

Modstrofe IV.

Saae I ham? . . . hvor? —
 Nu er han borte! . . . hør! Plask som af Vande!
 Sprang han derned? . . .
 Jeg troer,
 der risler en Flod under Bakkernes Rande . . .
 dèr er dens Bred! . . .
 Den snoer
 hisset sig blinkende frem — langt bort.
 Det er Alfeios . . . Se dèr, vor Hjort,
 han vader dernede . . . Nu svømmer han, kneisende
 stolt med sin kronede Pande.

ARTEMIS

Ja, men nu er han røbet, dømt og forendt, thi jeg spænder
min Asketræs Bue,
og forgjæves skal ikke min fjerede Pil med sin Jernod
Svømmeren true!
Den senede Streng er til Bristning stram; før en Bølge
forbi kan rinde,
skal i Bladet min Pil indtil Fjeren staa fast, — vi har
udjaget —

FLODNYMFERNE

Strofe V.

Stands Gudinde!
Gjem bag Kogrets Laag igjen
Pilen hen!
Vilde Kvinde,
byd dit Følge holde inde
med de kaade Jagttogs-Hyl!
Krænk ei Bølgegrundens gamle sivindhegnede Asyl!
Kan da Jordens vide Sletter,
kan de steile Fjeldes Kumme
ikke rumme
alt det Blod, du ingensinde
mættes af, du underskjønne Grumme!
Naade, Naade, se vi bede! skaan, og du skal skaanes selv!
Naar engang Kroniden styrtes
fra Olympens Herskertinde,

som han vandt ved Fadermord, —
 naar I flygte, du og dine
 Nymfer rundt paa denne Jord,
 I har fyldt med Angst og Pine,
 jagne selv som bange Hinde,
 skal hos os I Tilflugt finde,
 som for eder Hjorten fandt det i vor favnedybe Elv.
 Thi for os er Alle lige:
 Dyr og Menneske og Gud, vi veed
 ingen Forskjel af at sige;
 men den ramme,
 kolde Dødsangst-Sved
 tvætte vi af Hjortens stride Lænder
 med de samme
 rene, bølgelette Hænder,
 som har klappet sval din trinde,
 svanebløde Jomfrubarm,
 naar du i de maaneklare
 Nætter med din Nymfeskare
 baded', træt af Jagtens Larm, —
 o drag dig det til Minde!
 Rynk ei vredt
 dit Bryn med ét!
 Naade, Naade, hør vor Bøn, Gudinde! —

ARTEMIS

Er I færdige nu? . . . har I intet mer? . . . ingen Regn
 af Ord, der kan glide

af mit Sind som Vand af en Svanes Fjer? . . .
Blødhjertede Stakler, til Side!
I det klingre Kogger, som kjøler mig her over Hjertet, der
ikke vil lytte
til eders Røst, er der Straf for enhver, som tør staa
mellem mig og mit Bytte.
Af Sigtet! — du tøvende Pil, flyv bort fra den Streng, som
din Fjerfod strammer,
og lab med din Jerntunge Sved af en Hjort! — Giv Agt,
mine Nymfer! — —

JAGTNYMFERNE

Epode III.

O Jammer!
Mellem Hjorten og Bredden, — forinden
den hvinende Pil
har naaet sit Maal, —
med et Solglimt-Smil
mod det vingede Staal
en deilig Najade har kastet sig frem,
som en Brændingsbølge den stiger.
O Ve!
losøiede Piger,
nei se!
hvilket Undertegn, hvilken Spot og Spe
hvilken uhørt Trods mod Gudinden!
Hun er slagen og haanet,
for Pilen har skaanet

det kildefostrede Liv,
 og den faldt paa det løftede, skumbløde Bryst
 saa let som et Siv,
 der tabes paa Bølgen af Vinden.

FLODNYMFERNE

Modstrofe V.

Fly Gudinde,
 jaget af din Afmagts Skræk!
 du, som fræk
 fik i Sinde
 trodsende at overvinde
 os, der fødtes, længe før
 nogen Gud blev født, og lever unge, naar I alle dør.
 Se, paa Tidens Flade over
 Evighedens Dyb I drage,
 bølgefage,
 reist af lunefulde Vinde, —
 over eders Sted skal Andre jage;
 Vi, der steg fra Dybet op, er blivende som Dybet selv.
 Hør os du, der kaldes mægtig
 af de dødelige Blinde, —
 Sjælemørkets blodige Trolld,
 avlet af de bitre Lyster,
 som fra Slægters dunkle Old
 udsaar Kval og Glæde høster,
 klædt i Lysham af en Kvinde, —
 Giftsaft skjult i Druens Hinde, —

hør af vore sanddru Læber Skjæbnens Retfærds Dom og skjælv!

Ikke brat som Dyr, du fælder,
døer du i en Gude-Dæmringsstund,
naar det Ny med Lys fremvælder;
men som Floden
døer, naar Tørkens Mund
suger med de blege, sprukne Læber
Kilderoden, —
saadan er det, Tiden dræber!
Draabetals din Kraft skal svinde,
mens du stedse mere vis
stirrer dig paa Dødens Trussel,
og der flokkes Skam og Blussel
om dit Navn, o Artemis,
Barmhjertighedens Fjende!
Blegn og skjælv,
forband dig selv! —
Fly! — din Skjæbne følger dig, Gudinde!

ARTEMIS (fjernt)

Hvor det mørknes, — o Held! thi jeg blegner af Skræk for
den safranfingrede Eos,
der vil pege min Skjændsel lys; hvor tidt gav han Tegn til
vor Jagtglæde — —

JAGTNYMPERNE (fjernt)

— — Ve os!

FLODNYMFERNE

Strofe VI.

Krattets Høvding, Rudlens Fader
langtsomt Strømmens Bad forlader,
kroneludende han vader
    mod den taagede Poppelskov;
Bølgernes Sug
slipper fra Bugen,
    Sivene slibe langs hans Bov. —

Flintestene

klirre, Grene

    knases under den trætte Klov.

Modstrofe VI.

Høit paa Himmel-Gangbrostrættet
drager Natten Mørkenettet,
glimmerfyldt af Stjernedrættet
    fra det evige Ursvælgs Bund.
Endnu en silde
Rørsangers Trille
    skjælver paa Luftens Bølge kun. —

Nu sank kreds-om

Tystning ned som

    før det Levendes Fødselsstund.

Epode IV.

Du, der var, før Guder spredte
 Lyst og Kval paa Livets Vei,
 tavsheds-fulgte, aldrig sete
 Nat! — drag frem, vi hilse dig!
 Jordens Slægter
 bort fra dig smægter,
 lever af Lysets gyldne Skat; --
 vi, hvis Leie Bølgen redte,
 længes mod den dybe Nat.

VENEZIANSK SERENADE

Svende! mand Gondolen, — Pragtgondolen!
 den, som, duftende af Cedertræ,
 med sin Øxe luende som Solen,
 med sit Guld-Speil høit som en Trophæ
 vugger sig ved Marmor-Molen.
 Red den ud med Tyrke-Tæpper lange,
 saa Brokadens Søm
 feier Stadens Strøm, —
 tænd saa langs ad Rælingen de mange
 Lys i broget Glar. —
 Alt om Borde klar?
 Maanen stiger over Havens Laur!
 Skyd saa frem din Stavn, —
 i Cupidos Navn —
 Elskovsflaadens gyldne Bucentaur!

Glut, der trækker med din hvide Finger
 lidt til Side Ruffets blaa Gardin,
 for at se hvad dig i Flamme bringer,
 for at lade se din Kinds Karmin
 og et Smil, som du kun halvt betvinger! —
 Skynd paa Gondolieren kun, der bøiet
 over Hyttens Tag
 roer afsted i Mag, —
 fly og haab, du er ei fra os fløiet!
 Snart vi lægge bi!
 Se, nu entre vi!
 Fangen skjælver men fortvivler ei.
 Vug da stolt din Stavn
 i Cupidos Navn,
 Elskovsflaadens gyldne Pragtgalei! —

FANGEN OG MYGGEN

Blandt alle Fangehullerne, der fandtes
 i denne Verden, som Prinds Hamlet alt
 og mange Andre har et Fængsel kaldt,
 de allerværste, siger man, er de,
 som Dogeborgen rummer. Selv en Dantes
 utrættelige Marterphantasi
 har ingen værre Elementer fundet,
 da over Helvedsfængslerne den grundet,
 end de, der fæstned gennem alle Tider
 Blykamrenes bedrøvelige Ry.

En Hede, der som Gift i Blodet svider,
udruget Somren under Tagets Bly,
der saa om Vintren atter giver Ly
til Frost, som gennem Marv og Knogler bider.

I et af disse Kamre sad en Fange
af fin lombardisk Slægt, en vakker Knøs,
der havde slaaet sig en Smule løs
paa Carbonaridømmets Overdrev,
saa Tante Østerrig var bleven bange,
og han deroppe indlogeret blev.
Det var ved Vintertid, og i de lange
graa Timer, som kjedsommelig han frøs
sig gennem, havde Signor Silvio
en Ven, som dog var ringe nok min Tro:
det var en Myg — af Somrens store Hær
en sidste Marodeur, der overvintred.
Han fik den efterhaanden mere kjær,
end Nogen, troer jeg, mægter sig at tænke,
der ikke selv bar Ensomhedens Lænke,
hvis Tryk dens Selskab nu en Smule lindred.
Den var dog allenfals et Levevæsen,
og i den Del af Dogernes Palai
man bliver med sin Omgang lidet kræsen.
Han skaaned ikke blot det sølle Kræ,
men blottet mangan Gang sin Arm og lod
den suge ret og fylde rødt med Blod
sin Krops Ballon. Naar tøvende den hæved
sig nu med denne Ballast, der udkræved

dens Vingers fulde Kraft, og tumled om,
usikker som en drukken Mand, da lo —
dør hvor der sjelden les! — ung Silvio.

Saa led da Vintren. Vaar og Sommer kom,
og stedse mere steilt paa Blytags-Dækket
faldt Solens Straaler brændende og klægged
en Hede ud, der blev en værre Plage
end Kulden i de mørke Vinterdage.
Med den i Følge kom der snart en Mylder
af giftige Lagunemyg, der stak
den stakkels Fange, saa hans hele Krop,
forstukket og forkradset, svulmed op,
som om den var besat med Edderbylder
og fyldt med Feberblod. Angstsveden sprak
af Panden frem, naar en af Sværmen svirred
tæt ved ham, og med stive Blikke stirred
han om sig. Men om Natten værgeløs
han rullede sig stønnende og gjøs,
ja skreg lydt som i Vanvid mangan Gang,
naar ved hans Øre pibende det sang
i Kredse, der bestandig nærmed sig.

„Fordømte Dyr!“ han raabte — „har mon *jeg*
af *eder* sligt fortjent! Veed I da ei,
at da der var i Vintertiden her
en enlig Myg, som uden alt Besvær
jeg kunde have dræbt — ak, at jeg ikke
har gjort det, mens jeg kunde, for tilvisse

er det dens Kuld og Afkom alle disse,
 der pine mig! Jeg Taabe skaaned den!
 Tidt blotted jeg min Arm og lod den stikke,
 til Næring gav jeg den mit varme Blod
 i Kulden — ikke som et Dyr behandlede
 jeg den, men som en Kammerat, en Ven,
 der var ved Trolddom til en Myg forvandlet.
 Jeg mente næstendels, at den forstod,
 hvad jeg fortalte. O, hvis du er end
 i Live her og hører mine Ord —
 forgaa af Skam og Blu! thi vist jeg troer,
 at aldrig Nogen end paa Jorden led
 under saa sort en Utaknemlighed!“

Saaledes klaged Signor Silvio.

Men da, som Verden senere har set,
 — saasandt den kjender Silvio Pellico —
 den unge Mand i Fængslet var Poet,
 og den Slags Drømmere den Evne jo
 besidde fremfor Andre, at fornemme
 med mystisk Sands Naturens egen Stemme,
 selv naar den taler *mod* vor Egenlyst
 (som i sædvanlig Drøm en fremmed Røst
 tidt kraftig siger os imod, ja skammer
 os ud, endog den fra vort Indre stammer): —
 saa hørte nu den fangne Arme-Synder
 fra Myggesværmens Vingelyd, der summed
 i Nattens Mulm ensformig gennem Rummet,
 en Stemme sondre sig, som En, der nynner

til dæmpet Streng-Compagnement.
Til sidst han skjælned Ordene.

Den sang: —

„Du skaaned mig — af idel Godhed mon?
O nei! din Ensomhed fordrev jeg kun.
Vi stikke dig — er det af Grumhed? — nei!
Vor Føde søge vi, din Smerte ei.
Du var ei god i hvad der syntes Godt,
i hvad der synes Ondt er vi ei onde.
Saa mødes vi; vor Forskjel synes blot;
og vore Liv dybt i et Samliv bunde.“

TEMPELÆSLET

Mod fjerne Bjerge Solen sank og fyldte
det gamle Tempels mægtige Ruin
med Glød og Liv; dens Lueblæk forgyldte
den patinabelagte Travertin.

Det gnistrede fra Søilerandens Skaar
festlig, som Blus af Sølvrelamp, tændt,
før Dagens Fækkel er til Ende brændt.

En Purpur, mystisk dyb, saa jeg forstaa,
at den var selve Skyggen af den Vin,
som flød engang fra Offerskaalen her,
randt sitrende i Kannelurens Rille,
mens Farver, liflige Gjenganger-Skjær

af Roser, visnede to tusend Aar
 forleden, mønne sart som Kjærtegn spille
 om mangan pudedannet Kapitæl
 og vægtig, søilebaaren Architrav.
 Og hvis der af en Hymne, længst forstummet
 fra Læber, der blev Støv og Muld, en Sjæl
 endnu kan vandre ensomt gennem Rummet:
 da var dens Nynnen i den lette Brise,
 der strøg ind fra det stille Middelhav
 og leged med de lange sveie Straa,
 som voxed op af Gulvets sprukne Flise.
 Der var saa verdensfjernt, bortgjemt; man saae
 ei andet Levevæsen fjern og nær
 end blot et lille Æsel, som gik dør
 nedenfor Tempeltrappen, hvor det nipped
 hvad Grønt der kunde findes hist og her,
 og da det blev en Tidsel vår, der groede
 paa Trappen mellem Trinnene, saa tripped
 det rolig op, bed af dens Blomsterho'ede,
 og mens det sindig gav sig til at gumle
 den kryddersøde Lækkerbidsken, gloede
 det med godmodigt Tungsindsblik paa mig,
 der sad tæt ved det paa en Søiletromle.

Da sagde jeg, helt sært tilmode: „Ei!
 Jeg gad nok vide, hvad du tænker paa,
 langørede Enhover, musegraa
 Tidsel fortærer! Du gaar om saa sikker,
 som om du havde hjemme her. Du nikker?

Saa har jeg truffet det? du hører til
paa Stedet her, hvor jeg er kun en Fremmed?
Jeg troer det gjerne, for du passer ind
i dette Tempelbilled, som jeg skjæmmed
en Stund og snart igjen forlade vil,
en flygtig Nutidsgjæst. Dit stride Skind
ser ud, som om det kappedes i Ælde
med disse Søilerækker, som, forvittred',
udtynded', knækked', strakt' i Grus fortælle
om svunden Glands. — Et Tempelæsel —! — Sitred
dit lange Ørenpar ved dette Ord?
Fortæl mig Noget, Kjære! for jeg troer,
du mindes Helligdommens Velmagtstid
og *din* — forlængst, da Lykken var jer blid;
den er os alle blid en Gang, og *én*
Gang kun — Resten er Vemod eller værre!
Ser du den krandsklædt paa Festens Dag
og Nat, saa lys som Dagen? Er Silen,
din skikkelige men lidt tunge Herre,
bragt med Besvær til Sæde paa din Bag?
Han spænder om din Bug de krumme Ben
og støttet af to store Bacchantinder
han ler og taber Drikkeskaalen ør.
Bukkebenspaner, med de røde Kinder
udspilte, blæse Fløitens Dobbeltør
og trippe til i Takt; Bacchanter rave,
svingende Parderskind og Thyrsusstave,
Satyrer springe let Sikinnisdandsen,
og smaa Panisker trække dig i Svandsen.

Du hører Evoeraab og drukken Latter,
 ser hundred Faklers grelle Harpixlys
 og høit paa Gyldenkarmen Dionys,
 favnende Kretas fagre Kongedatter,
 og styrende sit springske Pantherspand.
 Ak, hvor er Ariadne? hvor er *han*,
 der skjænked gavmild Glædens Luevin
 udover Verden, saa Begeistringsrusen
 gik fra Panisken til Tragediemusen?
 Hans Alter styrtet, Templet en Ruin!
 Selv din Silen er ikke mer ilive.
 Guder gaa bort, men Æslerne de blive“ — —

Jeg tav, og mine Drømmetanker vandred
 paa deres gamle Vis, Gud veed hvorhen.
 Da endelig jeg saae mig om igjen,
 hvor var da Tempelbilledet forandret!
 Bag Rækken af de mørke Søilestammer
 den aftenlige Himmel stod i Flammer —
 et Offerbaal, som Solen smelted i —
 og blaa som indlagt Lapislazuli
 laa Søileskygger over gyldne Fliser.
 Et prægtigt Skue! men hvorledes priser
 jeg værdig Tempelæslet, som det dør
 stod ganske tæt ved mig i Glorieskjæret,
 dets Pels som Kolchis' Vædderskind — især
 det overmægtig store Ørenpar
 saa luende forgyldt i Spidsen var,
 som Midas', tænker jeg, maa have været,

naar han med alchymistisk Magerhaand
 har kløet det. Det var Æselslægtens Aand,
 ikke et enkelt Dyr, der for mig stod;
 og ærefrygtsindgydende Uhygge
 igjennem mig med hellig Gysen gik;
 for evige Mysteriers Skumringsskygge
 og Dæmringslys var inderst i det Blik,
 det fæsted paa mig spørgende — det lod
 vel end saa listelig, som om det gumled,
 men tydelig jeg hørte, hvor det mumled:

„Og hvem er du, der spørger? en Poet,
 der drømmer, som paa Slump, snart Falsk snart Sandt?
 Eller En, der mindes, hvad han længst har seet,
 og troer, han drømmer? var du en Bacchant,
 Mysterie-indviet Thyrsussvinger?
 Hvi spørger du forfængelig? hvi bringer
 du mig til Spørgsmaal, saa forfængelige
 som disse, og til Svar, som Lidet sige?
 Spørgsmaal og Svar om mig og dig, om hvad
 der skilt i Tid og Rum maa følges ad.
 Er ikke den, der ser, en evig Seer,
 og hvad han skuer evige Ideer,
 stofskiftende? Hvad gjør saa tusend Aar,
 dengang og nu, imorgen og igaar?“

Saaledes talte viselig den Graa.
 Jeg lytted, og jeg grubled. Da jeg saae
 mig om igjen, var Farvetrylleriet

forsvundet — Templet var en smuk Ruin,
 mit Æsel var — for al Mystik befriet —
 et sølle Asen kun, der søgte sig
 lidt Græs langs Søjleplinterne, og jeg
 var en Tunist, der gik at drikke Vin
 og spise Aftensmad i Osteriet.

UNGDOM, GLADE UNGDOM!

Jeg sad alene i Albanos Kro
 en silde Aftenstund. — Med Velbehag
 jeg nød den Trætheds-Rus, den døsiges Ro,
 der valmuekroner slig en Vandringsdag,
 som gled i Takt til Nattergale-Fløiter: —
 I Middagssol paa Monte Cavos Høider,
 hvis Lider, luelyse af Gyvelkrat
 og Vaagrønt, skraane langt og synke brat
 mod Kummens gyldenrifledede Sø dernede,
 mens sadel-lagt paa Kraterets Rand det graa
 Albano hænger som en øde Rede,
 hvorfra i Gry der flagred' ud de smaa
 dunbløde Sommerskyer, hvis Skygger glider
 paa svømmende violblaa Bjærgelider
 og ud imod Campagnen, hvor der laa
 et Tæppevæv af falmet Regnbuetaage,
 til Havet trak sin smalle, dybe Søm
 ind under Himmelhvælvets lyse Blaa: —

I Skumringstid, da Blade-Glandslys vaage
 og Skygger slumre ind i sælsom Drøm
 mellem Olivens dragevredne Stammer,
 med Aftensolens Glød paa Nemis Tegl
 og Duggetaage over Dianas Speil,
 som Klipperingens Løvskov inderammer: —
 I Maaneskin, der overstraaled Slugten,
 den bladesusende, hvor Viadukten,
 lig en forstenet Urtids Kjæmpekryb,
 vaded med Bueben i Taagens Dyb . . .
 Alt dette gled forbi med Duft og Klang
 af Vaarlyst, Ungdomsmod og Vandretrang; —
 og mens jeg langsomt nipped til min Vin
 og saae de matte Lampestraaler gløde
 igjennem Glassets flydende Karmin,
 kom ukaldt mine Tankers Vei paa tvers
 en Melodi, — et gammelt Opera-Vers: —
 Det var i Kroen ved et Rejemøde
 en Hilsen fra en ældre, lystig Fyr
 til En, der ung drog ud paa Æventyr,
 sin egen Tjener og sin egen Herre,
 med faa Bekymringer, med Pakker færre,
 løsladt fra Hjemmets Ro og Arbeidsflid. —
 Bestandig lød det om igjen, saa klagende:
 „Ungdom, glade Ungdom, glade Tid!“

Ja, — Ungdom, sukked jeg, og har jeg kjendt
 dig, Ungdom, som du er, og som du prises
 af hver, der mindes ømt hvad der er hændt

af Ondt og Godt, den Gang hans Seil stod spændt
 halvmaanebuet af din Foraarsbrises
 fuldbrystige Pust, — da det var nok at gynes
 og se, hvor Kjølen Bølgeskummet skar,
 men lidet spurgtes kun, hvorhen det bar?
 Hvor var du som du elskes og besynges:
 med hastig Nyden og med rastløs Stræben,
 med dit Zigeunerliv fra Haand til Mund --
 for Haanden Slæb og Slid fra Morgenstund
 til Kveld, om Natten tusend Kys for Læben, —
 med Tider stungne dybt af Armod's Braad,
 med Overflods beruste Øieblikke,
 med Tab og Vinding paa det ene Kort:
 Letsindighed . . . Og var da dette ikke
 — ja er endnu — min Alders Arvelod?
 Hvi flygted du, — hvor gjemte du dig bort?
 Var Feilen min? er Skjæbnen Skyld deri,
 at altid sneg du dig min Dør forbi?
 For Drømme drømte jeg, men ikke dine;
 min Rus var ei af dine Vigners Vine. —
 Et Liv for Kamp jeg kjender ganske godt,
 hin Kamp for Livet blev min Skjæbne fremmed;
 for Livets Kunst er jeg i Skranken traadt,
 den Kunst at leve aldrig ret jeg nemmed.
 Vel fandt jeg Meget alt, og deriblandt
 Klenodie-Fund, som Mange aldrig vandt;
 Meget har martret og husvalt mit Sind
 — Meget, — men aldrig *du*, du viltre Aand,
 der træder pludselig, selvbuden ind

i Livets brogede Symposium,
 midt i de Vises endeløse Strid,
 med Alkibiades-Smil i Læberanden
 og Øiekrogen, Violers Krands om Panden,
 af Fløitetoner fulgt, — hetærefavnende
     Ungdom, løse Ungdom, kaade Tid!

Saadanne vage Vemodstanker drømte
 i mig; og Aften gled mod Midnat hen,
 før Kurveflaskens sidste Rest jeg tømte
 og gik at søge Mødighedens Ven,
 den sunde, stærke Søvn, som lønner *den*,
 hvis Fod den lange Dag igiennem satte
 sit Spor paa Skovens blomstervirkede Matte,
 paa Bjergets Vindelvei, paa Fjeldets Sti.
 Alt vuggedes min Sjæl, der sansed neppe,
 paa Livsfornemmelsernes stille Ebbe
 det sidste vaagne Tanke-Fyr forbi
 ud paa den mørke, tavse Bølge-Steppe, —
 da vaktet jeg ved Sang, — en sælsom Sang:
 halvt som den kunstløs-vilde Melodi,
 der stiger fra den ensomme Bjergfugls Bryst
 i Vekselsang med Ekkos Nymferøst,
 — halvt som et Gaderaab . . . Det var en Dreng, der sang.
 Hans Stemme, endnu lidt i Overgang,
 slog over tidt, sprang dristig op paa ny
 og traf den høie Tone med et Skrig,
 et Seiershyl i denne „Sangerkrig“
 mod Natteroen i Albanos By.

Beständig samme Sætning om igjen,
 saa snart den sidste Tone døde hen,
 som om hans Læbe lig en Sangfugls Næb
 var bunden i den ene Tonerings.
 Saa tog den andre Stemmer med paa Slæb,
 der famled i dens Spor og stræbte efter
 det samme bratte Fald og lange Sving;
 men tav de, var hans Røst med friske Kræfter
 igjen paa Pletten for med fuld Bravur
 at spotte deres Afmagt. — Længer bort
 trak den utrættelige Strubesport
 ad øde Stræder; høit langs Klosters Mur
 den stemte op, som om den vilde række
 til Rom og dér den hellige Fader vække;
 langt borte i Alléen døde Sangen
 af tusendbladet Steneg-Susen fangen,
 mens af og til en Tone, himmelhøi
 som en Raket ud over Byen fløi;
 saa nærmed den sig; Skridt for Skridt den gled
 ad steile Trappegyders Stentrin ned
 og larmed atter paa den store Gade.
 Saaledes blev den ved i timevis
 den underlige Bjergbo-Serenade
 min Søvn til ugjenkaldeligt Forlis.
 I denne Jodlen, der fra Graad til Latter
 med sælsomt Lune sveied hid og did,
 det var, som mødte hine Ord mig atter,
 som raabte Vaarens Nat paa dig, du flygtende
 Ungdom, tabte Ungdom, svundne Tid!

VØLSUNGERNE I ROM

STROFER SKREVNE EFTER OPFØRELSEN AF WAGNERS
„NIBELUNGENS RING“ I ROM, 1883

Wunder und wilde Märe
kündest du, kühner Gast! . . .
Mich dünkt, von dem wehrlichen Paar
vernahm ich dunkle Sage — —

Die Walküre.

Den lavagule Tiber forbi mit Vindue flød,
den dreied sig og maled med Huller i sit Skjød,
ingen Speilfarver dukked gennem Floddybet ned,
paa Fladen under Krattet gjorde Slagskyggen sig bred.

Min Sjæl var mat som Floden: af alting paa sin Vei
den tog kun Skyggemørket men Speil og Farver ei,
surt snærped mig paa Tungen den røde Chiantivin,
Scirokko var i Luften, i mit Sind var der Spleen . . .

Lyt! et Signal, — en Kamplur! . . . Hvo slaar til Lyd saa kjæk?
I Stilhedsdøsen skar det hvast som et Slagsværds Eg.
Det Bayreuter Festspil, klædt i Purpur og Staal,
planted i Tiberdyndet Kothurnens Kjæmpesaal.

Velkommen, Verdens-Vandrer, kjendt alt af Navn og Ry!
Vel mødt just nu her nede! Mismod og Tungsind fly
alt ved den første Hilsen af dit klangfulde Sprog,
som Hyttens Tagdryp døves af Bjergets Grane-Kog.

Fjeldtoner, Urskovs-Gjenrøst af Druidernes Kor,
mosgroede Eddakvæder med stærke Stavrim-Ord,

Frasagn og Heltesange fra den staaiblank Rhin,
dens Bjerggliders ældste, duftstærkeste Vin! —

Længst kjendte, halvt forglemte, men vakte let paa ny,
og vækkende hinanden, som Fuglesang i Gry, —
I tale saa fortrolig til min Hjemlængsel her,
hvor kun Minder har fulgt mig af Alt, hvad jeg har kjær.

Det er saa længe siden, min Drengfantasi
berused sig i eder, — Sagntiden er forbi;
dog gjør det godt at høre endnu en Gang, — fortæl!
oprul den store Sagakjede Kveld efter Kveld: —

Om Guder og om Riser, om Rhinens røde Guld,
om Seierssværdets Hjalte i Hallens Egebul,
om den Søkende-Elskov, der smelted i sin Brand
den trælletagne Husfrue, den jagne Skovgangs-Mand; —

om Skjoldmøens Hvile mellem Bjergtindens Baal,
med Wotans Søvnthorn stunget dybt under Brynje-Staal,
om Guldets Bærer, Grane, og dens glød-trampende Trav
med Siegfried Fofnersbane gennem Troldildens Hav; —

om Galderdrik og Mened, om elskovs-baaret Had,
om sælsomt Brudeleie, tvedelt ved Sværdets Blad,
om Brynhilds Skam og Hevntørst, om Fostbrødre-Svig,
om Gudruns Hustru-Kvide over Völsungens Lig! —

Og lad saa Harpen klinge til Kjæmpekvædets Maal,
Musikkens Purpurfolder om rhythmehamret Staal!

Lad Ord og Toner favnes, en Elskovspagt saa ren
som Hellas' Tempelmøde mellem Farvepragt og Sten.

De samme dybe Streng, den gamle Mesterhaand!
Hvor ofte var jeg samlet med Venner i din Aand!
O, var de her og lytted! . . . Børn af det unge Rom,
har I en Sangbund aaben for de Toner, der kom?

Forstaa vel eders Hjerter den ædle Minnesang,
med Lærkens Flagre-Stigning og Ørnens Vingefang,
saa inderlig som fyrig, driftstærk og slægtskabsøm,
Søskende-Aanders Møde i en Lidenskabs Drøm?

dens oversalige Vemod, Nuets skjælvende Lyst,
hvor Fortidslængsler hulke og Fremtidsangst faar Røst,
dens evige Ro, som tystner selv Valhal-Hornets Klang
i Pigens Kaarings-Hilsen fra Spydhestens Vang? . .

Aa jo, de kjender Elskov og Elskovs Poesi,
de sirligste Sonetter fordybes Tanken i;
de nynner, medens Fingren det tynde Mundskjæg snor,
Troubadour-Serenaden og Normas Præstekor.

Saa blunder de, — det kan de: „Beständig et og et,
og det ene saa kjedsomt!“ . . . Nu vaagner de dog lidt:
„Et rent barbarisk Virvar! Gud bevare os vel!
Rossini, hvor du stormed saa skjönt i Vilhelm Tell!“

Valkyrieridtet tordner over Bjergkammens Skov,
Lygnister gennem Skystøv under Lufthingstens Hov,

fra Sadelbommen slingrer det blodige Heltelig,
de vilde Luftstod hvrinske mellem Valmørs Skrig.

Jeg hører det alene blandt Romerne, som før
Germaneren har hørt det, dødtræt og smerte-ør,
naar bøiet over Skjoldets forhugne Kobberrand
han tømte Blodets Kilde i Kolossæums Sand:

Fra tusend Togafolder lød Egeskovens Sus,
Vilddyrets Hyl som Hvrinsken lød i hans Matheds Rus,
Valkyrieskriget hilste ham i bloddrukne Hvin
fra hede Jomfrulæber bag Vestalinde-Lin . . .

Hvad vil jeg her, hvor Intet af mit Væsen faar Svar?
en Fremmed og en Fjende, Germaner og Barbar!
Med Søndenvinden drage mine Længsler imod Nord,
jeg kjender mig saa rodfast i Hjemlandets Jord.

I Saga-Tryllekredsen, ved Romaborgs-Ruin,
jeg føler først tilfulde, dens Grændse er og min:
Fra Islands Jøkelfjelde til Alpekjedens Bræer,
dør fatte vi og fattes, og vi leve kun dør.

End dybere dog rører sig, af Tonestormen vakt,
en Hjemve, der saa længe snart trodsig, snart forsagt,
har set i Drømme bort over Dalens Taagedunst
til dine evige Tinder, du store frie Kunst!

Rhinguld, — røde Rhinguld, — urustnelige Fund
ved den graagule Tiber, hvor *jeg* dig sanker kun!

hvor kaldende som Aftenklokkers lønlig-fjerne Klang
toner i mine Hænder din runeristede Spang!

Ærværdige Mestersanger, Germaniens Dobbelt-Skjald,
hil dig, der mellem Hytter har hvalt en Høiloftshal!
Velsignet midt i Larmen af Døgnets Værksteds-Flid
din Syngens og din Sigens høibaarne Helte-Id!

Er Slægten ganske udlært i Dverges Smeddesæt,
der fødes dog en Siegfried, hvis Haand det er for let;
han sveiser selv tilsammen sin Faders brudte Sværd
og kløver Dværgens Ambolt til Prøve for dets Værd.

End naaer til Solsky-Tinden den stærke Fod, som *vil*,
for den, der vover Mødet, Heroerne er til;
blev Tiden nok saa nøgtern, din Nadverkorall
kan kaste den i Støvet for Kunstens hellige Grål.

COR CORDIUM

STANZER, SKREVNE EFTER ET BESØG VED SHELLEYS GRAV

Cor cordium (Indskrift paa Shelleys Grav).

Here lies one whose name was writ in water.

(Indskrift paa Keats' [„Adonais“] Grav.)

These are two friends whose lives were undivided . . .

(Indskrift paa Trelawnys Grav, umiddelbart ved
Siden af Shelleys. [Aarstal 1881.]

Jeg vandred mellem Grave, speided om
blandt Monumenter, hvor de groede tæt

som Liljer i Cypresseskyggen, kom
igjen til Muren, stirred adspredt træet
paa Basreliefet af Miss Harriet
N. N., — lod Blikket synke mod en lav,
græsrammet, overskygget Marmorplet,
saae pludselig et „Cor“, halft bladskjult, gav
et Skrig, sprang frem og stod foran din hellige Grav.

Saa blomsterløs! — ak, Blomstens Liv er kort
og skjønt, som dit var, og den sidste blandt
det blegeste Violkuld aanded bort
sin Duftsjæl nys til Vaarens Vind, der svandt
med den, — et Sted maaske, hvor *din* den fandt.
Akantusblades yppige Overflod
af Saftgrønt gynged over Tavlens Kant,
skrev paa dens Plan med Skyggetegn og lod
dem blandes dunkelt nok, — og strøg saa hvad der stod.

Det var, som fødtes drømmende paany
hint gamle Søiledigt af Blad og Sten:
som groede fra den Plet, der gav sit Ly
til Asken af den britiske Hellèn,
en Søiletype, uden Plet og Men,
fuldt værdig til at løfte seierssæl
Fremtidens Tempelbue, marmorren
og frodig, præget af din lyse Sjæl,
stenstærk og plantelet, med Løvværks-Kapitæl.

Men rundt om var Sirokkoluftten sur
 af Plantedunst og miasma-mæt, — og skraas
 henover Aurelians forfaldne Mur,
 der skilte end Campagnens Sump fra os,
 jog jerngraa Skyer, et regnbelæsset Tros
 i Ørkenvindens lange Seierstog.
 Tungt veied mod det lave Taageflos
 Cypresselundens mørke Fanebrog,
 mens Pinjens Naalesyd steg fra dens dybe Køg.

Fast mellem Taage-Drift og Krone-Svei
 stod Cestius Pyramiden som et Skjær
 blandt Skum og Bølger . . . Da de jordede dig,
 berørte alt dens Skyggetop, saanær
 halvandet Aar, en navnløs Grav med sær
 beskeden Indskrift over En, hvis Spand
 af Dage rummed ei hvad han var værd:
 din Digterbroder, Adonais, han,
 hvis neppe myndige Haand skrev her sit Navn i Vand.

Nei, — planted det i Hippokrene, lig
 en Nøkkerose, der maa skjærmes lidt
 mod Sol, knopaabnet i en stille Vig
 af kjøligt Skyggegrønt, mens ude midt
 paa Strømmens Himmelspeil der vugges et
 med Lotos-Glands og Duft, — dit Sangernavn,
 en Blomst, der visner ei, om nok saa hedt
 er Solens Flammekys; — dør fandt det Havn,
 da Jordens Bølger bar dit Lig i deres Favn.

Dag, da vor lunkne Jord en Ildsjæl misted! —

Dag, da Britanien ved en Seilbaads Vrag
et større Skibbrud led, end Spanien fristed,
da dens Armadas hundred Orlogsflag
flød paa Kanalens Vover! — Uveirs-Dag,
da ihukommende sin Sangers „Hør!“

Vestvinden greb hans sidste Aandedrag,
der fyldte bævende en Boble skjør
og klar, — et Perleblink i Havets Skumflorslør.

Dødsdag, der hist fra Spezias kornblaa Bugt,
saa tidt du manes frem af Aarets Røst,
udbreder Timevingerne til Flugt, —

en Havørn fra Levantens Klippekyt —
og løfter i din Klo den sjældne Høst
fra Middelhavets golde Bølgespor:

hans evige Krands, hvis Straaler paa dit Bryst
om Fjederhammens Uveirsmørke snoer
af gyldent Farvevæv sin brede Regnbuegjord! —

Døgn, der blandt dine Brødre straalers mer,
end blandt de Klipper, som bag Taagedrift
fra Golfens Leie først din Vaagnen ser:

Carraras Tinder lyse med hver Rift
hvid af Udødelighedsstenens Skrift! —

Hvorledes skal de Dødelige bedst
modtage dig og mindes din Bedrift?
med Klagesange eller Seiersfest?

Engel — Dæmon? hvad er dit Navn, storladne Gjæst?

For hvo af os kan se, i hvilken Haand
    Skjæbnen har gjemt, hvad der fik dyrest Værd?
hvad bedst er for den dødelige Aand —
    Slum eller Drøm, Fred eller Ledingsfærd,
    Død eller Liv? — og mindst veed jeg det her,
hvor Livets Lyst af Dødens Ro er skræmt,
    hvor andagtsstillet tier alt Begjær,
    hvor Verdens Lokketone kun forstemt
og brusten klinger hen, og neppe hørt er glemt.

Og halft misundende er sænkt mit Blik
    mod Tvillingtavlen her, hvor Griflen skar
et Navn, som Afglands af dit eget fik,
    Trelawny, han, hvis Haand sit Hæders-Ar
    bevared fra hin Time, da den bar
dit Hjerte uforbrændt fra Dødens Baal,
    hvis Flammer spilled over Søens Glar,
og jordet det med Askens Urne-Skaal
i denne Grav, til sidst hans trætte Længslers Maal.

For tvende Aldre veksled, og endnu
    i vort Aarti, som sent i Seklet groer,
saae denne Stad — saa evig ei som du —
    et Pilgrimslig, der over Havet foer,
    valfarte i sin gamle Korsgangs Spor
og søge sig sin Hvile Vennen næst
    og blande, fjernt fra Englands Moderjord,
fostbroderlig endnu som Gravens Gjæst
med lunkent Oldingestøv din Ungdoms Askerest.

„Hjerternes Hjerter“, som utrættet slog
 for Frihed i Titanens Kjæmpebryst,
 igjennem hvilket Smertestormen jog
 og Forudnydelsen af Fredens Trøst,
 naar Ørnen faldt, hvis Næb sin blodige Lyst
 mætted paa dig, — naar Gudelænken brast,
 der bandt — skjønndt ædt af tusindaarig Brøst —
 Tankens Martyr til Anstødsclippen fast, —
 naar Himlen selv blev klar af Jordens Sabbats-Rast!

O du, der altid var hvad Venners Blik
 saae sidst af dig til Afsked aabenbaret:
 Et Hjerter, blødende af Dødsbraad-Stik,
 ei opbrændt af sin Ildsjæl, men forklaret! —
 Hjerter, om hvem først Hjerterne sig skared,
 da længst var stillet al din Sorg og Nød! —
 Du, som i Live fik af Faa besvaret
 den Kjærlighedens Strøm, der overflød
 af dig, som Salveduft af Offervasens Skjød! —

Hvor skjønt er her det lidt af dig, som Vover
 og Flammer kunde Dødens Rovhaand række,
 fredet af ham, der ved din Side sover!
 Det simple Leie, hvor I hvile begge,
 her, hvor dit Snilles lyse Søilerække
 krones af Kjærlighedens Arkitrav,
 vil mer end Pantheons hvalte Kuppeldække
 fastholde mangan fremmed Pilgrimsstav —
 som min, der sent forlod den dobbelt hellige Grav.

GIORDANO BRUNO

LINJER, SKREVNE VED EFTERRETNINGEN OM
MONUMENTETS AFSLØRING

Som Kjætter brændt af kronet Munkehad
til Pøblens Lyst, til Trøst for ængstet Hu;
opreist som Martyr i den evige Stad
af Folkets Hænder, Mørkemænd til Gru —
det var din store Lod. Og da som nu,
hvor du end staar, paa Sokkel eller Baal,
du rager op, et Aandens Høidemaal,
hvor Slægtens Væxt kan sætte af sit Mærke.
Hin underjordisk-røde Sværmer-Ild,
hvis Flammer, pusted' op af blege Klerke,
var selv din Æter-Ildaand alt for stærke,
den er ei slukt, blev den end mindre vild. —
Der, hvor dens Tunger slikkende har tændt
omkring din Marterpæl de tørre Ris,
den hvæser end med lammet Raseris
Ondskab om Trinet af dit Monument.
Da maatte vel for den dit Kjød dog gyse, —
nu kan den kun dit Marmor-Smil belyse.

NIELS W. GADE

PROLOG VED MINDEFESTEN I DET KONGELIGE THEATER
D. 7. JANUAR 1891 (EFTER OSSIAN-OUVERTUREN)

Vel rørte sig til Bifald eders Hænder,
dog alt de synke jer i Skødet slapt,
thi Flammen, som i Ungdomsværket brænder,
viser jer klart, hvad eders Land har tabt;
og vemodstungt fra Tonédigtet vender
sig Tankerne mod ham, der har det skabt —
og intet skaber mer — til hvem ei længer
vor Tak og vor Begeistrings-Hyldest trænger.

Kun i hans Værk I kan fra nu af møde
den Mester, som var eder kjendt og kjær;
men dette lange Livsværks Førstegrøde
er end saa frisk og har saa lødig Værd,
som da den i et nordisk Tone-Øde
uvarslet fremstod for at varsle dér
et *Kunstner-Liv*, som disse Dage jordet —
et *Kunstens-Liv*, som endnu fører Ordet.

Den tyske Muse for de kyske Toner,
der raader fra Naturens dunkle Klang
til Strengespil fra Aandens gyldne Zoner —
hun lytted undrende; — for første Gang
en nordisk Svend hun som sin Yndling kroner
og bærer ham med mægtigt Vingefang;

den unge Mesterhaand dog myndig peged
mod Fartens Maal: et lidet Land — hans eget.

Hun fulgte ham til Sjelunds fagre Sletter,
hvor Bøgens Silke flager lyst i Vaar;
Skærsommernattens Drøm i lyse Nætter
ved Sundets Bredder nye Syner faar,
mens Trolde deres Tag paa Piller sætter,
og Dandsen let igjennem Lunden gaar;
til Elverhøi han lagde hendes Øre,
og Verden veed, hvad Skjønt hun fik at høre.

Ei kunde det de Tvendes Pagt beskjemme
at Folk mod Folk foer frem med Herreskjold:
hjemkommen lod han os ei sidde hjemme,
indsnevret af en Dannevirke-Vold:
ham var ei nok sit eget Værk at fremme,
for tyske Aanders Tog blev han Herold: —
Han bænked os som Verdenskunstens Gjæster,
Opdrager blev han os og Læremester.

Vi saae ham alle Lærerkaldet øve,
mindes, hvor færdigt Foredraget lød;
men mangan veed, hvor Prøve efter Prøve
han tolked Værkets mindste Led og gjød
sin Aand i Alt og ildned selv den Sløve;
saa trofast *tjente* han, der myndig bød:
Selv Stormand — i sin Kunst hos os den første —
han bøied ydmyg-stolt sig for de Største.

Saa aldred han, mens Værk til Værk han føied
og lærte os det Bedste at forstaa;
hans ranke Ryg dog Støvets Aar ei bøied,
kjækt rysted han sin Lokkemanke graa;
der tindred festlig Kjerteglands i Øiet,
men Barnets Uskyld-Smil om Læben laa:
et Barn han var af dem, der aldrig æres
for høit, — thi Kunstens Himmerig er deres.

Og just som mod den glade Fest det stunded,
der samler om hint Barn fra Bethlehem
Alle, hvis Barnesind ei bort er svundet,
og tænder Lys i rigt og fattigt Hjem —
da var hans Lys brændt ned, hans Glas udrundet,
og Juleklokken sang hans Requiem:
med Ring om Ring af Malmets Tone-Vover
den bar sit Sørgebudskab Verden over.

Han overleved ei sit eget Snille
og ei sit Verdensry; han var ei træet
af Livet, men han kunde ei og vilde
ei følge Tiden, hvor den arted slet;
han saae en Slægt, der ei var ung men lille,
og hørte Lavhed haane Høiheds Ret;
da vendte han sig bort mod svundne Dage,
han saae ei længer frem, han saae tilbage.

Og han, hvis første Toner Ossian maler —
nu selv han som den skotske Barde sad,

naar Skumrings-Vemod til hans Hjerter taler
 og mumlende han vier sit Heltekvad
 til Aftenstjernen, der saa sagte daler
 og tvætter Gylden-Lok i Bølgens Bad
 og fjernt i Vest sin tavse Straale slukker,
 mens Sjælens Stjerne-Øie op sig lukker, —

og Aandens Lys fra Gnist til Flamme brænder,
 og samler Helte som en Bjergets Baun,
 fremfarne Ahner, hedengangne Venner,
 før Ossians Øienlyst og længst hans Savn;
 dér staa de om ham, hvor han Blikket vender,
 Drotter og Sangere med kronet Navn: —
 de Store, som befolked Selmas Haller,
 som Skjalden kaldte, som paa Skjalden kalder . . .

. . . Han saae ei længer frem, han saae tilbage!
 Men saae han fremad end med hævet Bryn,
 det var ei did, hvor Tidens Skyer jage,
 men hvor han skimted alt det Lys, hvis Lyn
 sent eller tidlig krydser vore Dage
 saa blændende, at for vort sløve Syn,
 der har et jordisk Sandseslør fornøden,
 det sortner med det Mulm, vi kalde Døden.

De Regnbuefarver, som i Taagen spille,
 brast — —: Glands i Glands for Aandens Seerblik — —
 Hans Sjæl, de klare Tonebølgers Kilde,
 fra Larmens Land bort til sin Hjemstavn gik,

hint Verdens-Ocean, det store, stille,
der bruser dybt i Sfærernes Musik: —
Livsmelodien toned salig bort
i Evighedens hvilende Akkord.

Om I den evige Akkord fornemmer
gjennem den vekselrige Melodi,
og under Værkets lydelige Stemmer
ane den skjulte Enheds-Harmoni,
og se, hvad let en Kunstners Samtid glemmer:
den mægtige *Personligheds* Værdi: —
da er I her ei længer *Sorgens* Gjæster —
da hædres *den forevige*de Mester.

VED KEISER FRIEDRICHS DØD

TRYKT I NATIONALTIDENDE JUNI 1888

Den Lebenswürdigen soll der Tod erbeuten?
Ach, wie verwirrt solch ein Verlust die Welt!
Goethe om Schiller.

Jeg havde stemt en Luth til kjælen Leg,
til Elskovsdrømmes bløde Harmonier
med Sommerklang fra Skovens grønne Stier, —
et Suk, et brustent, fra dens Sangbund steg,
og Haanden skjalv, og Lunets Alfer veg.
Jeg gik mig ud i Gry at fylde Brystet
med Foraarsluft og Øret med Musik

af Stær og Lærke, men ihvor jeg gik,
det var, som Torden af Kartover rysted
den blege Luft, under hvis Taageflig
en Poppelrad, som Solen mat forgyldte,
stod plantet som Standarter, florumhyllte.

Var det et Varsel om Europas Krig?

Var det Salutten for et Hersker-Lig?

Thi Tvedragts-Aanden saaede ufortrøden,
og Verden tav: den ventede Keiser-Døden.

For anden Gang i dette unge Aar,
der slog med ublid Haand saa dybe Saar,
vi skulde se det største Scepter glide
fra prøvet Haand! Og var det første Gang
en Olding, mæt af Hæder alt, hvis Haar
længst under Kronens Guld blev sølverhvide,
hvis Dødsbud mindre havde Sorgens Klang,
end til vor Ærefrygt det stille talte; —
saa gjaldt det nu, naar paa den halve Stang
det tyske Keiserbanner atter dalte,
en Manddomskraft paa Livets Høidepunkt,
da Gammelt end formæler sig med Ungt
og Frugten vandt, hvad Blomst har tabt i Fylde;
en Kjæmpeskikkelse af Siegfried-Art,
skabt som det Hersker-Ideal, vi hylde,
stærk som en Eg og rank som en Standart.
Man troer at se den Gamle fra Kyffhäusser
forynget træde frem som Tysklands Keiser
i Trængslens Tid, en *Fredrik Barbarossa*

af Henrik Løves Folk og i hans Land, —
fuldt ud en Tysker, men kun halvt en Preusser.

Se ham, som Mestren fra Borghés-Paladset
har holdt ham fast paa Lærredet: — en Mand!
en Kriger? ja: — under den stride Rand
af Skjæggefylden blinker Staalkyradset,
halvt dækket af det brede Ordens-Baand,
Kommando-Staven knuges af hans Haand.
Vel har han vinket Vaaben frem mod Vaaben,
han styred vel Stridshingstens blodige Gang,
Seirherren fra Sadova og Sedan, —
og dog — en Fredens Mand! se Panden aaben
og Blikket mildt, tungsindig mod dig rettet;
det sænker ei til Trusel sine Bryn,
men skyggende, som om det, tidlig trættet
af Kampens frygtelige, svovlblaa Lyn,
nu søgte Solens Gry — (og ikke den
„fra Austerlitz“) — til Hvile for sit Syn.
Er Tidens Stikord „væbnet Fred“, — dens Billed
er her livagtig dig for Øie stillet, —
et Drømmebilled snart, der svandt igjen!
Og hør hans Bud, hans første Ord til Folket!
Verden har hørt og undret sig, fordi
saa meget af dens eget Hjertesprog
blev denne Gang af Hersker-Læber tolket;
aandende op, den mente alt, deri
et Varsel om en bedre Tid at spore,
som vendtes der et Blad i Seklets Bog

og førte med en Luftning af hans store
 Forgænger-Navnes Aand fra Sanssouci.
 Men ak! hvor finder *denne* „sorgløst Bo“?
 Ei i Rococo-Sales lyse Rum:
 i Mausolæet, der med klassisk Ro
 som Slottets Nabo stum venter — *en Stum*.
 Just hine Ord, der vidt og bredt gjengløde,
 erindred bittert om, at deres Røst
 var alt hjemfalden som en Førstegrøde
 af dette Liv til Dødens golde Høst,
 og at af Resten Dag for Dag en Strimmel
 blev lydløst meiet af den graadige Le.
 Da steg en Bøn imod den høie Himmel,
 samdrægtig, som i Fyrste-Nød maaske
 der aldrig bades før: „Almægtige Gud!
 spar dette *Menneske* i Keiserskrud!“

Europa, Moder! Fælles-Fødelandet
 med Riger til Provindser og med Sprog
 for Dialekter! samlet fast, og dog
 saa sammenstykket og saa sælsomt blandet
 som hin Kolos i Daniels Seer-Bog!
 End aldrig var du skilt som nu, da Tiden
 er splittet selv, og da dens Mænd er delt'
 til deres indre Marv af Spørgsmaals-Striden —
 utaalsom Tro og overmodig Viden,
 der lover Alt og holder Intet helt, —
 mens Racehadet snart sig lyssky lister,
 og skriger snart som Uveirsfugle lydt!

Træt af Despoter og af Anarkister
 du fæsted alt dit Blik, som længe ledte
 efter et Hvilepunkt, et fast men nyt,
 paa denne Throne i din gyldne Midte,
 og din Fortrøstning til den Drot du skænkte,
 som nu dens anden Dobbeltkrone bar;
 det var til denne tyske Mand, du trængte,
 mens Frankrig skraaler om en Skryder-Nar,
 og Rusland knevles af den tavse Czar.

Han var dit Haab. Det leved op paany: —
 Den Syge hæved sig fra Hovedgjærdet,
 Livsviljen seired, Febren maatte fly.
 Og skjøndt vi skimted end Damoklessværdet,
 der gaves Stunder, da vi glemte fast,
 hvor skjørnet Traaden var, hvor let den brast,
 saa myndig lyste Kronen om hans Hoved: —
 Han ikke leved blot, han hersked alt!
 Hvad længst som Prinds han havde Verden lovet,
 begyndte han at faa til Live kaldt; —
 da banked Skjæbnen paa med Knokkelkno.
 O, hvilket Skue bød han til det Sidste
 den Verden da, som snart han skulde miste,
 som skulde miste ham! med Forsyns-Tro
 som *Menneske* han Døden saae i Øie
 og peged taalmodstærk imod det Høie;
 som *Fyrste* kjæmpede han Skridt for Skridt
 med Døden, for med Viljeskraft at vriste
 hvert Nu fra den og stemple det som sit;

regjerende indtil den sidste Dag.
 Den kom, og Keiserborgen strøg sit Flag.
 Snart hæve nu Kartover deres Røster
 til Gravsalt selv paa det golde Cap
 og fjernt paa Ceylons palmesmykte Kyster,
 mens Mausolæet som et Moloch-Gab
 sig lukker om det andet Keiser-Lig.
 Og med et „Fred med eder!“ vender Verden
 sit stive Blik frem mod den nære Krig.

DEN EVIGE SNE

Ned over Bjergets Side,
 dér føg den tætte Sne.
 Ret som en Sukkertop at se
 var oventil den hvide
 Høitinde, og forneden stod
 en Bjergskov, lavt men fyldig groet.

Og Sneen raabte, mens den faldt,
 til den, der laa deroppe:
 „Hvad skal det sige, at du alt
 vil hisset Farten stoppe?
 Og lægger nu saa mindelig
 dig dør til Borgeleie,
 hvor Vindene evindeligen
 har deres vilde Veie,
 og kun den haarde Sten
 saa koldt modtager En?

Frisk op! følg med!
Et herligt Sted
til Hvile alt mig lokker!
Du saae dog vist
Bjergskoven hist?
Did hvirvle mine Flokker.
Den kalder mig lydt-brusende;
med tusend Gange Tusende
Grantoppe vinker den: Kom hid!
Den er saa grøn, som jeg er hvid,
vi vil hinanden klæde.
O, skjønnne Tid!
O, aldrig kjendte Glæde,
naar i dens Favn jeg hviler snart.
Kom, del min Lykke, følg min Fart!“

Da svared det fra Gratens Kant:
„Vel sandt!
Du vælger mere blød og lun
din Rede
dernede.
Men jeg er den, man kalder
den evige Sne. Som Svanedun,
saa blød og dog saa fast og skjær,
med tindrende Krystaller,
som nu — imens du falder —
du skuer mig, jeg hviler her,
naar klumpet, haard, plettet og graa,
du neppe kan dig selv forstaa.

Og tidt i stille Maaneskjær,
 naar alle Tinder tindre
 i Krone-Krands
 med Glimmer-Glands,
 som tændt af tusend Vintre:
 Da svæve „salige Jomfruer“ frem,
 som fødte Maanestraaler dem.
 En Alfedands
 de træde paa mit Tæppe,
 saa let paa Taa,
 et Fodspor ser man neppe,
 og intet Aftryk, hvor de laa,
 de hvide Hynder gjemmer
 af deres Ætherlemmer.

Saaledes hviler jeg her endnu,
 naar *du*
 opløst og smudsig flyder
 i Byens trange Gyder.“

NUNC PLUAT

(GAMMEL DEVISE)

Og Ørnen vaagned af sin Slummer.
 I Middagslyset var den sovet ind,
 da Luften var saa hed og lummer.
 Nu hvirvlede en heftig Uveirsvind

fra Klippegrunden op den løse Sne,
 og der var mørkt af Skyerne, hvis Net
 hang sodgraat ned rundt om, saa lavt og tæt,
 at ingen hvide Tinder var at se,
 hvor ellers deres stolte Krone løfted
 sig festlig mod det dybe Himmelblaa.
 Omskabt ukjendelig Stenørken laa.
 Tvivlraadig, standset paa en Klippeblok,
 den flygtige Gemse sky mod Vinden snøfted,
 og gennem Luften foer en mægtig Flok
 af sorte Fugle, Blade lig, løsrevne
 af Blæsten og i Hvirvel fremad drevne.
 Da fløi en Grib forbi og raabte: „Hei,
 Hr. Fætter! der er ingen Tid at spille!
 Kom, følg mig hurtig, før det er for silde,
 og vær du glad, at du har truffet mig!
 En prægtig Hule veed jeg, ganske nær
 herved. Det bliver snart et Herrens Veir;
 men hvad! Ulykken er da ikke større!
 Derinde har vi vort jo paa det Tørre.“
 Og videre den hasted, stolt fordi
 dens kongelige Slægtning nu var i
 dens Følge.

Ørnen værdigede ei
 at følge blot den med et Blik paa Vei.
 Opad sit hvasse Øienpar den retted
 mod Skyen, bredte ud sit Vingefang
 og skaged sine Fjedre, før den letted

og steg med stærke Vingeslag, der sang
som Buestrenges syng, lige lukt
i Uveirsmørket op med lodret Flugt.
Det sortned om den alt til begge Sider;
forneden dunkelt, mørkest dog foroven,
som om fra nu af gennem alle Tider
et Nattemørke skulde ruge dør,
ukjendt med Stjernernes og Maanens Skjær.
Dog opad, opad styrede forvoven
den kjække Flyver, kløvende iblinde
det fugtige Mulm, som gennem Havets Nat
en Dykker nedad farer, for en Skat
af Perler, fæstnet paa dets Bund, at vinde.
Da var det pludselig, som om der laa
et Mørke mindre trykkende end før
paa Ørneøiets opadvendte Hinde.
Det var ei mer et Bind, det blev et Slør!
Under den sort, og rundt om kun det Graa;
en Lysplet oventil, udvisket snart,
men atter tændt, for stærkere at skinne,
en sikker Ledestjerne for dens Fart.
Det dæmmer — ja, det dages dennesinde!
Alt bliver Lys — de sidste Taager svinde,
flagrende let, som Spindelvæv, der skjælver
i Morgenvind — og nu det dybe Blaa
høit over den sin Himmelkuppel hvælver,
og op mod det — rundt om — Tinde ved Tinde,
de snebedækte Bjerggiganter staa.
Velkjendte Venner: hist den spidse Kegle,

den skarpe Kam, Sadlen, den lange Aas;
nu har den Landemærker og kan seile,
hvorhen det lyster den at sætte Kaas.

Og Ørnen skued ned, hvor Taagehavet
under sin hvide Masse dybt begravet
den grønne Alp og Menneskenes Egne.
Høilydt den gjælded; en Fanfare lig
klang triumferende det skarpe Skrig,
gjentaget ekkotunget allevegne: —
Nu kan det regne!

L AUDATOR TEMPORIS ACTI

I et Museums Sale,
om Midienatten slet,
begyndte lydt at tale
et Ichthyosaur-Skelet.

„O, hvilke Former, skjæmmed'
af sen og ussel Stil,
omgive her saa fremmed
mig ensomme Fossil!

Jeg kan ei længer sove —
i Drømme har jeg hørt
de Padderokkeskove
suse saa dybt og tørt.

Saa lydt som Tordenskraldet
Mastodontens Trompet
imellem Bjerge gjalded.
Brunstig og kampberedt

den gennem Sumpen traved
med jordskjælvstunge Skridt,
som Brændingsskum paa Havet
dens Tænder lyste hvidt.

Jer klinger det som Fabel,
I Smaa, der mødtes her:
dens frygtelige Snabel
oprykked Kjæmpetræ'r.

Svaneøglen sit Ho'ede
fra Bølgen strakte op
og græssed hvad der groede
paa Forbjergets Top.

Flagermusvingede Drager
formørked Himlens Rum,
jeg selv og mine Mager
slog Dybets Salt i Skum.

Hvor mat er Verden vorden,
som da var ung og fro!
Kjæmper var da paa Jorden,
hvor nu kun Dverge bo!“

Den tav. Helt dybt den sukked
og saae sig bistert om: —
Var der Nogen her, der mukked?
Dog intet Svar der kom,

skjøndt mangan Snude drog sig
i Tavshed vantro skjæv.
Da rømmed i en Krog sig
en nyudstoppet Ræv.

Uvant med Kamferdunsten,
sex Gange først den nøs,
og saa med Talekunsten
saalunde lagde løs:

„Tillad mig, at jeg spærrer
min Gavflab op paa vor
Tids Vegne her: — De Herrer,
hvad tog de sig egentlig for?“

„Hvad vi den Gang bedreve“ —
lød Fiskeøglens Røst —
„de Stakler, som *nu* leve,
at vide det har Lyst!

Om Sligt jeg sagde dennem,
de fatted ei et Ord.“
Den lo; det runged gjennem
den lange Corridor.

Men da dens Skoggerlatter
langt borte døde hen,
begyndte Ræven atter: —
„Forsøg det dog, min Ven!“

„Nu vel! I usle, svage
Afkom af Oldinge-Blod,
fornem en Kjæmpesage
fra Verdens Ungdoms-Mod!

Vi hungred overmaade
med en Urappetit.
Hinanden op vi aade
og levned grumme lidt.

Dog Han og Hun tilsammen,
naar Parringstiden kom,
det er den største Gammen
jeg veed at melde om.

Frem krøb et Kuld af Unger,
de voxed og blev kry.
Med dem begyndte Hunger
og Brunst forfra paany.“

„Og det var saa det Hele,“
i Skjægget Ræven lo.
Øglen tog til at skele: —
„Er det ei nok monstro?“

„Aa jo, ret overveiet“,
— og Ræven smilte bredt: —
„da det ikke er for meget,
og heller ei for lidt.

Jeg ser, at Livet skifter
Kostume nu og da:
For det selv og dets Bedrifter
gjør det hverken til eller fra.“

EN BALLADE OM LUNGEN OG VINDEN

Til Lungen talede Bjergets Vind:
Forled mig ikke, lad dig formane!
Hold op med at aande og suge mig ind,
med at drage mig bort fra min vante Bane,
røve min Duft og min Frihed rane, —
lad af fra mig!
Vær som de Andre, jeg flyver over,
de stille Sten og de vilde Vover!
Lær dog af Skoven dens fromme Vane
at fyldes af mig og hilse mig glad
med brusende Velkomst fra Gren og Blad,
men lade mig holde den Cours, jeg lover,
min vante Vei.

Men Lungen svarede Bjergets Vind:
Skal jeg ikke nemme, hvad *du* mig lærer?

kan jeg vel Andet end aande dig ind,
imens din Friskhed min Attraa nærer,
saalænge du giver, hvad jeg begjærer
og trænger til?

Bliv du som Mosens giftige Anger,
som Skaktens Aande saa svovel-svanger,
da skulle vel mine Porer og Blærer
trække sig sammen og lukke sig tæt,
sky for det svageste Aandedræt,
og frit du drager, som helst du forlanger,
didhen du vil.

ENVOY

Til mig har min Elskede sagt med Graad:
Hold op at elske, sky at begjære!
Bliv som en Ven, lad et Pligtbud lære
min Fod dens Vei!

Elskede! fromt har du talt, men inden
du raader atter saa viist et Raad, —
lyt efter Svaret fra Lungen til Vinden —
fra mig til dig.

GRÆD EI MER —

Græd ei mer! græd ei mer!
for jeg er din, hvad end der sker.
Giv ei tabt! giv ei tabt!

din Sjæl blev ikke ensom skabt.
Og den, der gennem Taarer ser,
at Vennens Taare falder,
er bedre stedt end den, der ler
i øde Gjenlyds-Haller.
— Græd ei mer!

Frygt kun ei! frygt kun ei!
tidt gav September Bod for Mai.
Se blot frem, se blot frem!
i Kjærlighed har Haabet Hjem.
Men følger Kummer al din Vei,
lad *den* os da forene! —
Bedre at bære Sorg med dig
end at bære Glæden alene.
— Frygt da ei!

VALRAVN

Ravnen han flyver om Aften,
om Dagen han ikke maa;
den skal have de onde Lykke,
de gode kan ikke faa.
Men Ravnen flyver om Aften.

Valravns-Visen.

Min Sjæl ei stiger lærke-let,
den savner Ørnekraften, —
den er den vilde Valrav,
der flyver kun om Aften.

Henover Fjord fra Ø til Ø
den sine Vinger spredte:
Havmanden hulked mellem Sten
og kaldte paa Agnete.

Den Sommernat i Uveirs-Sky'r
med Maanehornet stanger: —
Enhjørningen, det ædle Dyr,
som onde Vætter fanger.

Fjernt larmer bort den vilde Jagt,
hvor Skovens Kroner nikke,
paa Mosen flagre Elverslør
om ildflue-lyse Blikke.

Og Høiene, paa Piller reist
over Troldes Gildelag,
ser ud, som laa Sanct Hansorme
under Paddehatte-Tag.

Ved Kirken spille Dødnings
med Hoveder blandt Grave;
paa Kongeveien høres
den halte Helhest trave.

Jeg daler, hvor ved Fjorden
den Gaard er Skoven nær,
og sætter mig til Ro i et
af de forblæste Træ'r.

Lysvaagen dør hun sidder
ved en dugg-anløben Rude,
og det forgrædte Øie ser
den mørke Gjæst derude.

„Hil sidde du vilden Valravn,
og du er mig huld og tro.
Mit halve Liv jeg gav dertil,
du fanged Lykken i Klo!

„Havde jeg end min Fjederham
fra mine unge Dage,
og var jeg en Svanejomfru end,
vi skulde den sammen jage.

„Havde jeg end min Svaneham,
de hvide Vinger fra før,
jeg foer alt ved din Side
baade i Syd og i Nør.

„Fortabt er Lykke, forlagt er Ham
og hængt paa Fruer-Lofte,
den er saa slidt, den er saa grim
som en Kulsvierdreng hans Kofte.

„Knækked' er Ben og Ribber smaa,
stækked' er alle dens Fjedre;
lad af fra mig, du vilde Ravn!
det baader os begge bedre.

„Flyv ene om, flyv vide om,
 det baader os begge bedst.
 Men naar jeg døer af Sorg, saa kom
 og vær ved Graven Gjæst!“

Saa saare randt hende Graad paa Kind,
 hun sine Hænder vred.
 Som Ulve hyled den stride Vind,
 sort strømmet Regnen ned.

KYSSET

Stranden var øde;
 bag os Skoven,
 foran os Fjord og aaben Sø;
 krusede, bløde
 Sky'r foroven,
 under os nylig meiet Hø.
 Ordene tav, Smil tog til Orde,
 Smilet fortalte sig, Sukket bad:
 ak, om jeg turde!
 nikked du ja, hvis jeg spurgte ad?

Aftenlig-gylden
 Solen kigged
 frem under Skyens Purpur-Søm.
Den havde Skylden!
 Øieblikket

favnede os lyst som en himmelsk Drøm.
Drømmende hørte jeg min Stemme
stamme og gaa istaa med eet;
    vil du beskjemme
Spørgeren med et Blik, et vredt?

    Da — som i Drømme
    jeg det skued —
hæved du dig med sælsomt Blik;
    Smilet din ømme
    Læbe bued, —
vidste jeg ret, hvad for sig gik?
Blev om min Hals to Arme krydset,
nærmed sig, aabnet halvt, din Mund? —
    Kysset! Kysset!
ak, det var Livets Fødsels-Stund!

    Himlen og Jorden,
    Skyer og Vange
smelted, i Rosenflammer tændt;
    ud gennem Fjorden
    stod en Spange
gylden til Saliges Øer spændt.
Og ved dit Knæ, paa Høets Matter,
laa der en Svend og skjalt og lo —
    lo — og hans Latter
lød som en Guds, saa almagts-fro.

AMORS LØVERIDT

Elskede! tung var min Sang, dog med Lyst har jeg sunget den.
 Haardt stod os Skjæbnen imod, men vor Pagt har
betvunget den;
 uvillig end
 knurrende bæ'r den vor Elskov; — vi ser ei, hvorhen.

Sikrest dog Amor var stedt, naar i Løvens den buskede,
 brungule Manke hans Barnehaand tillidsfuld ruskede,
 mens paa dens Ryg
 dristig han hopped og spored med Hælenes Tryk.

Sikrere da, end naar flygtig i Midsommerdagene
 kurrende Duer han tøiled, i Rosenkarm agende:
 Stormen saa let
 kæntrer den Karm og gjør saadan et Duepar træet.

Klag derfor ikke, at Løven i Vold han har givet sig!
 Det er jo saa, at ei rosenrødt aabnede Livet sig: —
 Ørkenens Sand
 Løven befarer, Oaserne finder vel han.

God er den Ganger til Fart, som vel Andre forfærdede,
 tro er den vanskelig Tæmmede, huld er den Hærdede;
 Muskler til Løb
 har den og Kløer til Forsvar, som ei give Kjøb.

Elskede! mørk var min Sang, dog med Lyst har du
nemmet den!
Barsk var os Skjæbnen, dog har vi med Kjærlighed
tæmmet den;
knurrer den nu,
er det af Ømhed, og snart er den kjælen som du.

MELLEM DIT BRYST OG DIN KIND

Mellem dit Bryst og din Kind
dér sank jeg i Kjærligheds-Drømme,
vugget saa sagtelig ind,
som baaren af bølgende Strømme.
Som Aftenbrisen, saa sval og let,
paa min Pande vifted dit Aandedræt,
og langsomt standsed mit Sind,
som en Baad, der svæver ved Solesæt
mellem Sø og faldende Vind —
imellem dit Bryst og din Kind.

Mellem din Kind og dit Bryst
dér fik mine Tanker en Dvale;
fra Hjertekildernes Røst
fornam de en Eventyr-Tale.
Melodisk nynned dit sunde Blod,
lig Nymfestemmer fra Livets Flod
under Elskovslundenes Kyst;

og just som min Drøm ved Dybet stod,
 jeg vaagned af Elskov kyst —
 imellem din Kind og dit Bryst.

O DE TIL WARTBURG

VED TO ELSKENDES BESØG

Wartburg, du klippebaarne!
 Borghærens Veteran!
 Jeg ser dig over Bøg og Gran
 hæve de stærke Taarne;
 alt kommer Tag
 og Gavl for Dag,
 Husmur og Grundvold følger;
 frit seiler du — et Pandserskib paa grønne Bjergebølger.

I sagn-omfløine Tinder,
 du hvalte Borgkapel,
 der gemmer tavst et Ekko vel
 af Pavens Overvinder; —
 du Høilofts-Sal
 Sangkampens Val,
 og du, Ringmurens Pandser,
 som med et tusendaarigt Flor Legende-Rosen krandses: —

Modtag de To, der komme,
 saa fromt et Pilgrimspar,

som nogen Stund begeistret var
i dine Helligdomme;
oplad for dem
dit gamle Hjem
af Mindeskatte rige,
lad al din stolte Ridderpragt af Tidens Gravmuld stige!

De er dig værd, de Tvende —
dig, Tysklands Hjerte, værd!
for Alt, hvad evig du har kjær,
lyst deres Hjerter brænde; —
med Smil og Ord
de sammensvor
sig fast, som Elskov binder: —
hinanden tro, som de er tro din Aand og dine Minder.

Du Plet, hvor Romerriget
fandt Tysklands Grændsesten!
Du faste Klippeborg, hvor *En*
mod Pave-Hære kriged!
Se, Dogmer groer,
og deres Spor
med Ukrudt fyldes, medens
der dyrkes ny: een Tro kun staaer urokket: Kjærlighedens.

Den Kjærlighed, der ikke
flagrer paa maa og faa
med Sommerfuglevinger smaa
for Blomstervin at drikke,

men spreder ud
 paa Villiens Bud
 Slagfjer af Ørn og Svane
 og søger mod et evigt Maal sin egen Himmelbane.

Dens Tro har ingen Pave,
 gjør ei for Atlad Gjæld,
 den knæler i et Borgkapel
 blandt ridderlige Grave;
 et Minnekvad
 paa Læben, glad
 til Kamp den Verden møder;
 stolt paa dens pandserklædte Bryst Legenderosen gløder.

Den er vor Stjerne-Varde,
 vor Borg, hvor Gud befoel
 at heise kjækt mod Lyn og Sol
 vort Hjerterblods Standarde;
 i Klippen dybt
 den grov sin Krypt
 mod Himlen staar dens Taarne:
 sit Billed hilser den i dig, Wartburg, du minde-kaarne!

FORAAR

Over Markerne stryger en Søndenvind
 saa vinter-vilter, saa vaarlig lind,
 den jager de Skyer i Flokke,

og Lærkerne ringe alt Vaaren ind,
Smaaklokke i Himlens Klokke.
I hver en Grøft tager Vandet Fart,
og Sundet, der laa som en Snemark bart,
det blaaner og blinker derude
med Seil af en krængende Skude.
End stritter Skoven med brune Ris,
men snart, ja snart
det bølger med Silke over den bugtede Stis
grønplettede Skygge!

Min Sjæl! du sukker! Hvad vil du mer?
Du vilde vel forme det lydige Ler
og presse Farvernes Tube,
du vilde vel flyve med Svalernes Fjer
og synge med Lærkernes Strube.
Du leger med Længsler, du svælger i Savn:
snart vilde du være en Skovens Faun, —
af duftende Blade hans Leie,
en Syrinx hans eneste Eie;
og snart misunder du Cæsars Lod:
et kronet Navn,
Paladsernes Pragt, et Scepter med dræbende Od
og Verden at styre.

Du famler og søger — veed selv ei hvad —
Dyk dybt i det friske Foryngelses-Bad
fra Livets aabnede Sluser,
hvil ud i den Uro, der vemod-glad

den hele Natur beruser.
 De Løvspringsuger har vingede Skridt,
 saa hurtig er Bøgens Silke slidt,
 og snart er i Himmelrummet
 de Lærkeklokker forstummet.
 Snart kukker Gjøgen sit Sommersvar:
 „Om lidt, om lidt
 een Vaar af dine, de talte, mindre du har
 at skue og aande.“

HØSTSKOV

Der var saa dunkelt allerede ude
 ved Stranden, hvor paa Sandets lilla Pude
 glasblege Bølger vugged sig i Blund;
 ei Aftnens Farver, kun dens triste Skygge
 var kjendelig, hvor som en graa Uhygge
 Luftvæggen stod dør paa det stille Sund
 og lukked af for baade Lys og Vind.
 Fortrædelig, af Farveløshed blændet,
 jeg sneg mig trægt afsted med sløvet Sind.

Da traadte jeg herind, hvor Løvet bygger
 sin Sal saa tæt, at aftenlige Skygger
 i Sommertiden alt sig samle her,
 naar udenfor ved Strandens aabne Flade
 de lyse, muntre Farver end sig bade
 i Himlens og i Vandets Doppeltskjær

og selv i Nattens Bolig lege Dag.

Jeg traadte træet herind — hvor anderledes
var Alt med et, som ved et Trylleslag!

Fra bladestrøet Grund, som Foden traadte,
Til Hvælvet af den grenebygte Grotte —
hvor lyst, hvor broget, hvilken festlig Glands!
Til alle Sider, under mig og over:
Safran og Guld, Patinagrønt og Kobber —
rigt blandet Farvebad for Sind og Sands,
saa Øiet aabnes vidt, der stod paa klem,
og Sindet høines, der var sammensunket,
og selv den mødige Fod vil freidig frem.

O, sig mig Skov, hvis end i dig har hjemme
en from og viis Hamadryadestemme:

er det med *vort* Liv som med *dit*, og har
vor Alderdom sit Lys sit indre, eget,
uslukkelige Glandsvæld — lige meget,

om Himlen smiler til den høi og klar,
eller hænger lavt, af Taage tung og sløv?

Er du, o Skov i Høst, vort eget Billed,
naar vore Aar er i det gule Løv? —

I BJERGSKOVEN

Hvad suse gyngende Graner?

Hvad hvisler Løvet i Lys?

Hvad bruser den Bæk, hvad aner

Skyggen med pludseligt Gys?
 Hvad dufte Blomster og solbrændt Bar?
 Hvad er Græssets Spørgsmaal og Vindens Svar?
 Hvad nikke de til, de gyldne Straa,
     langs Bjergets bugtede Stier!
 Hvad staa I dør og fortier,
     I Klipper graa?

De hundrede Stemmer og denne
     Stentavshed, der hegner dem ind —
 forvirrede Drømme kun sende
     de gennem mit lyttende Sind.
 Saa gerne jeg gad dem til Tanker befri!
 En Tone fra Krattet! vil *den* staa mig bi?
 Et Kluk — en Stump af en Melodi —
     en langlig stigende Trille — —
 Du Sanger i Busk, vær stille
     som jeg og ti!

Du vilde saa gjerne forraade
     din Ven det Lidet, du veed;
 du priggav, om du formaaede,
     din Hjemstavns Hemmelighed.
 Lad af! dit Kvæde forstyrrer os blot!
Dit Maal, det kjender jeg altfor godt.
 Du er drukken af Dug, som en Digter af Vin,
     du sladrer saa mangt og saa meget,
     dit Hjerte er som mit eget,
     din Sang som min!

Den sprudler ei frit — som en Kilde
af Muld — fra dit bævende Bryst.
Du har nemmet den, da du var lille,
har prøvet og øvet din Røst.
Du har pippet og kvidret smaat, før du sang,
og sunget hvad Ældre har lært dig en Gang.
Du har kappedes, sporet af Kunstner-Nid,
om hvem der kom flinkest i Høiden.
Du har beilet med Triller og Fløiten
i din Elskovs-Tid.

Af *mit* Kuld, ikke af *deres*
er *du*, hvis Sang jeg forstaar.
Skabte af Attraa vi næres
med Frygt og Haab et Par Aar.
Af en Favndfuld Savn og en Haandfuld Lyst
blandtes og sattes os begge i Bryst
et Sangerhjerte; det hulker og ler —
men hine er anderledes: —
ei elske de, ei de vredes
hvad der end sker.

De hviske som legende Piger,
som Gubber tie de kvær;
og *Liv* er hvad hine siger,
men Dødens Tavshed er dør.
Dog *Liv* og Død, som vi kjende dem ei —
hinsides vor egen og Sangenes Vei!
Thi lad os lytte og forske, vi to;

om ikke vor Andagt kan tyde
Barskovens kogende Lyde,
Klippernes Ro.

PENATER

I

FØDSELSDAGEN

„Se dør, den overflødige! thi hvem
har vel min Fødsel gavnet? du besøger
mig ogsaa her, forhadte Fødselsdag! — —“

Med disse Ord, som Griflen ridsed vredt
paa Tavlens Vox, anklaged Elskovskunstens
navnkundige Skjald sin Skjæbnes haarde Bud,
da under en barbarisk Skytherhimmel
ved øde, tangklædt Strand, hvor Sortehavets
tordnende Brænding møder Donaus Bølger,
hans Sjæl forgik i Hjemve efter Rom.
Da saae hans Drømmeblik i Aftensol
de gyldne Tempelakroterier blinke,
og Keiserhavens Pinjer og Cypresser
tegne sig mørkt mod Himlens Gyldenrand;
og kjælen Hvisken kom fra Myrtheskyggen,
hvor just Dryadens levende Lampetter,
de smaa Ildfluer, tændtes hist og her
og stille svævende med magisk Skjær

belyste snart en Fauns fortrukne Læber
 snart en Gudindes kolde Marmorsmil.
 Dog Stormens Vinger vidsked Synet ud
 og ætsed Øiet klart for fagre Drømme
 med bedske Havsalt-Stænk; og gyngende
 paa Bølgetoppe skreg de hæse Maager
 haanlig som Choret i et Satyrspil.
 Da spændte stramt hans Kno sig over Griflen,
 og Vers, bevingede af Savn og Had,
 han skikked hjem til Roma fra Exilet,
 han, hvem den Cæsar-lydige Verdenstad
 et Aar tilforn bekrandsed og tilsmiled.

Fuldmange Aar er gaaet, siden hin
 landflygtige Digtters Klagesang jeg læste,
 og selv landflygtig fra det Pige hjerte,
 jeg søgte mig til Hjem, forbandende
 som han min Skjæbne, i ungdommelig
 Fortvivlelse tog disse Ord til Valgsprog
 for Fødselsdagen, da dens tomme Plads
 i Almanaken meldte sig paany.
 Fast var de svundne mig af Sind og Tanke.
 Men da iaar *din* Fødselsdag, saa kjær
 for mig, en Hilsen af min Pen begjærte,
 randt disse mørke Vers mig strax i Hu.
 Thi ogsaa du, min Elskede! har hadet
 denne dit Livs uskyldige Mærkedag
 og vist uvillig bort de ydre Tegn,
 som Skik og Brug gav den til Attributter.

Landflygtig var du, lidende af Hjemve —
ei efter Hjemmet, du forlod, ak nei: —
efter det Hjem, du havde haabet just
at finde i det Fremmede. Dets Grundsten
laa i dit Hjertedyb, men ingen bygged
derpaa, man kaldte det et Luftkastel.
Og hvad du savned, det var mere værd
end nogen romersk Lydias Smil og Kys,
ja end Qviritterfolkets Laurbærkrandse:
de skygged ofte over Øienlaag,
hvis Vipper blinked sky mod Sandhedslyset.
Dog hvad *du* savned, hvad du havde drømt
en Gang som dit, ja troet med barnlig Tillid
ufeilbart maatte falde i dit Skjød —
det var det Ægte, var den sunde Kjerne
i Livets altfor ofte hule Skal.
Du fandt det ei. Først studsed du, og saa —
lidt efter lidt — gik Øiet op for Savnet.
Man gav dig Sandselyst for Elskovsandagt,
Morskab for Glæde, Selskabsliv for Omgang,
artistisk Løshed i Moral og Kunst
for fribaaren, opadstræbende Kunstneraand.
Og hvis du klaged, fik du smukt forklaret,
det var den rette Oversættelse
af Ungdomsutopi til Alvorsliv.
Saaledes stod du fremmed, uforstaaet,
blandt Folk, hvis Guld for dig var Regnepenge,
for hvem *dit* Guld var skjult som Rhinens Skat.
For hvert et Aar blev klarere dit Tab,

din Afstand større fra din Ungdoms Krav;
 og saa forbandet du den Dag, der viste,
 at end et Aar, et frugtesløst, var lagt
 til Livets Maal og intet havde bragt
 af hvad din Tro som Livets Indhold priste.

Saaledes var det, men det *er* ei saa.
 Nu føler du dig først forstaaet og skattet
 af En, du selv kan skatte og forstaa.
 Din Tro, der fast af Skuffelser var mattet,
 vil Haand i Haand med hans vel fremad naa
 og se, at Livet selv som *sit* bekræfter
 hvad Stort og Skjønt din Sjæl har længtes efter.
 Den ægte Grund, dit Væsen hviler paa,
 skal du erkjende som de dybe Kræfter,
 der give hele Livet Værd og Hold.
 Og Veien, som vi vandre til det fælles,
 evige Maal skal ikke blive gold: —
 Kjærligheds søde Fryd, som aldrig ældes,
 og ydre Ære — ogsaa den skal tælles
 til det, der sent tilfaldt dig mangefold.
 Thi mød ei længer denne Dag med Vrede
 og rynk ei de smaa Bryn, naar vi berede,
 hver Gang den kommer, en beskeden Fest!
 Byd den velkommen som en værdig Gjæst!
 For naar den melder, at et Aar er gaaet,
 den bringer ogsaa Bud, at du er naaet
 længere bort fra hin Tids Sorg og Savn,
 videre frem mod Fredens sikre Havn.

II

NYTAARSAFTEN I DRESDEN

Sylvester har tændt sine Stjerner blaa
 paa Vinterhimlen, den dunkle;
 i Stuen har Træet sin Festdragt paa,
 de mange smaa Lys de funkle.
 Det dufter af Gran og af Vox i Kveld,
 det er Julens Farvel,
 det er Aarets God-Nat. Se Vinen
 fra Rhinen,
 saa gylden i søgrønne Romerglas.
 Sit Reisepas
 faar Sexogfirs viseret vel
 just nu af Engelen Gabriel.
 Det maa sig vel skikke,
 vi klinke og drikke
 det svundne ud, det oprundne ind
 os alle til Lykke og Held!
 Den Gamle faar Kufferten lukt i en Fart,
 den Unge ringer paa Porten snart
 med alle Taarnenes Klokker;
 slet ingen taaler han bliver spart,
 for ham dog neppe der nok er.
 Saa sjokker
 den Lille i Seng med sin Rus
 og vi liste ud af vort Hus.

 I Stræderne er der saa mørkt, at — hys!
 jeg stjæler et Kys.

Men Torvet lyser
med Lygterækker og Lampeblus
fra Speilglasruder og Hjørnekarnapper,
og rundt om „Germanias“ graa Gespenst
staar Folk og fryser
og stamper og knapper
Pelse og Frakker,
mens nogle stoltser op og ned
høitidelig,
og andre gabe Kjæben af Led
ugidelig. —
Taarnuhret slaar. —
Her raabes der „Hurra“ — dér: „Pros't Neujähr!“
I Luften Hattene svinge.
Korskirkens Klokke — Ding, Ding-Dang —
begynder at ringe for første Gang
iaar.

Den strømmer imod os den mægtige Klang
fra Hjørnet mellem de gamle Gavle,
hvor Kirken i Mørket er skjult.
Det skinger høit, og det gunger hult.
Tonerne mødes, Samklang de avle;
de synes at dø, men det lyttende Øre
kan fjernt dens aandige Stemmer høre.
Saa speiles ved Aarenes Grændseskjæl
et Billed i Tonernes Bølgevæld
af Livet, som det forynger
og fæstner sin Fremskridts-Gang: —

gjennem Koret af dem, der synger,
klinger Koret af dem, der sang!

Og videre ind gennem dunkle Gyder
gaa vi, mens Kirkerne vexelvis
forkynde den nye Herskers Pris;
vi spøge og le og tale iblandt
fornuftig om Aaret, hvor hurtig det svandt,
om det ny, hvad Godt eller Ondt det byder:
vinker det mørkt, eller smiler det lyst?
om mine Arbeider, mest om „Saint-Just“
og om da de ringede Storm i Paris,
og hvordan mon *det* vel lyder.

Og nu, lidt trætte, vi atter staar
i vor kjære Stue,
hvor Ovnens Lue
har holdt sig fra Aar til Aar.
Velkomst den byder paa egne
og hele Husets Vegne
og spørger om Alt er lunt og tilpas.
I Flaske og Glas
paa Bordets Dækning dens Straaler blinke.
En Rest er tilbage — lad Romerne klinge!
En Hilsen fra Aaret, det gamle, det ny,
til dit nye Hjem i din gamle By!

III

FANGEN

Saa gaar jeg atter i Havens Gange,
hvor før jeg kredsede som i et Bur
og græd for dig, der var fjern — en Fange
i Fjendevold og bag Lovens Mur.

Og sammen gik vi her begge siden,
befriet var du dog endnu ei:
saa sparsomt tilmaalt var Mødetiden,
her var du Fange, forviist var jeg.

Nu gaar jeg ene i øde Gange
jeg savner sødt og foruden Sorg,
jeg veed: — nu er du min egen Fange,
vort fjerne Hjem er din Fængsels-Borg.

To Kjæmper vogte dens Port med Ære,
endda de ei er af Vildmands-Æt —
din Troskab monne den ene være,
den anden hedder: min Husbond-Ret.

IV

HUSNISSERNE

Paa denne Dag for to Aar siden,
just saadan hen i Skumringstiden,
da halvt meubleret kun vort Hjem

stod ventende, med Dør paa klem,
 og hyggeløst, tomt som et Sind,
 hvor Kjærlighed end ei drog ind: —
 saasnart som Ovnens med sin Lue
 oplived lidt den øde Stue,
 fire smaa Væsener tripped ind,
 Gud veed hvorfra. Af Museskind,
 var syet deres Kofter graa;
 alle saa havde de Huer paa,
 glorødere end Hanekamme.
 Saa frit som paa en fældet Stamme
 de satte sig paa Bordets Kryds,
 Fødderne blødt paa Smyrnævævet,
 mens over deres Hoveder svæved
 fra Pladen Tæppets Silkeplyds,
 som en uhyre Baldakin,
 hvor med en Glød af dyb Rubin
 det varme Skjær af Ovnens smelted. —
 Dør sad de Smaafolk prægtig teltet.

Først mæled Sønnen, med en Stemme,
 som naar man klinker, Glas mod Glas: —
 „Om fire Timer alt, saa pas,
 vi har det nye Herskab hjemme.“
 Kvad Datteren: — „Naar det nu blot
 maa være tugtigt, fromt og godt.“

Men Faderen i Skjægget sukked: —
 „Børnlille! det er udelukket!

Thi, som jeg hørte, er nok Manden
 Forfatter, ja endogsaa Digter,
 hvad i vort Maal vil sige gal,
 uden Moral
 og ubekymret om alle Pligter.
 Desuden er han radikal,
 troer ei paa Gud og ei paa Fanden
 og mindst paa Nisser. — Dens Fædre,
 de gamle Digtere, var bedre!
 Formodentlig bli'er disse Meubler
 aldrig i Evighed betalt —
 det ligner netop disse Snøbler.“ —
 Hvorpaa han tavs i Tanker faldt.

Nu stønned lydt den gamle Kvinde: —
 „Ja værre er det fast med *hende!* —
 For hun var gift med en anden Mand,
 der lever endnu, alt hvad han kan,
 og er gift med en anden, medens hun
 idag blev gift med denne Skriver
 i en for os usalig Stund!
 Hvad kan man vente, at der bliver
 af Orden, Skik og Huslighed
 hos saadan En?“ — Saa tav hun vred.

Brat sprang de fire Smaafolk op.
 Harm rysted hver en Puslinge-Krop,
 da Stemmerne slog ud i Sang;
 og gjennem Stuerne med Klang

som af et hundredaars Spinet
lød vildt den grumme Hevkvartet: —

Ve, ve! — ve, ve!
Forbandet disse Stuer,
hvor vanhellige Hænder
vil tænde Arnens Luer —
med Ildebrand det ender!

Ve Mand og Viv,
paa Død og Liv
Husnisserne dem truer!

Ve, ve! — ve, ve!
Vi vil gjøre Spektakler hver eneste Nat,
saa aldrig de faar paa Søvnens fat!
naar Stormen hyler i Jevndøgns-Nætter,
som Marer vi os paa Dynen sætter!
Vi drikke hver Flaske i Kjelderens tom,
vi æde alting i Fadeburet!
I Vinterføre vi støvle om
og søle til, hvor der rent blev skuret.

Ve, ve!
Da flygte de bort hvorfra de kom —
Se, se!
alt flygte de bort, hvor de kom fra —
Hurra!

Og drage da brave Folk i Hus,
da ville vi være saa stille som Mus —
Tys, tys! tys, tys!
vi drive i Krogene kun vort Spil

og tjene dem, uden de mærke dertil —
Hys, hys!

Saa sang nu *de* — for to Aar siden.
Men da vi jo i Mellemtiden
har levet uforstyrret her
og plages ei af Nisse-Færd:
saa tænker jeg, de Smaa har fundet,
at vi har ved Bekjendtskab vundet,
og efter deres Mening nu
er brave Folk. —

Hvad mener du?

V

GJÆSTEN

Fantasi over et Fragment. —

Blæsten er tung af tøet Sne
og bedsk af Øresunds Fraade.
Det er knap, at man Fyrets Blink kan se;
varende Damper og Baade
vexler Sirenens Hyl og Brøl.
Veien er kun en eneste Pøl.
Neppe at Havernes Træskeletter
Baggrundens Himmel-Mulm fortætter,
eller at dunkelt et Villa-Tag
høiner sig fast under Skyernes Jag.
Strandveien med dens Lygterader

lagde vi bag os, *hvor* vi nu vader
 mindre vi veed end vi gjætter.
 Det er den Herlighed udenbys!
 Dog — nu blinker det op derude:
 gennem en sneomføgen Rude
 bryder det venlige Lampelys,
 blinker i Pytter og viser Stakittet
 vædeblankt og af Flokker hvidtet.
 Laagen staar paa Klem:
 Træd saa ind og glem,
 hvad Veien har haft af Bryderier: —

farbare ere de Stier,
 som føre til et fredhegnet Hjem.

— — — — —

Hvem bragte jeg med til Hellerup-Hjemmet
 hin sludfulde Vinterkveld
 for en Snes Aar siden saavel?
 En Ven, en Slægtning, en Fremmed?
 Den blege Skrift, som jeg spørger ad,
 forstummer midt paa det gule Blad,
 veed intet mer om dette
 glemte Besøg at berette.
 Men det Spørgsmaal vil ikke ud af mit Sind:
hvem byde de gjæstfrie Vers: „træd ind!“
 og hvilken Gjæst har de ventet saa længe, mens
 brystent var Tankens Spind?

Mig selv! saa lidet jeg vidste deraf,
 det var mig selv, hvem jeg Velkomst gav!
 Mit *Jeg* fra den Gang — og førte du
 til Huse din Dobbeltgænger fra nu,
 han lader ei længer paa sig vente!
 Jeg iler tilbage de mange Aar;
 paany i det gamle Hjem jeg staar,
     det inderlig kjendte!
 Med Andagt jeg hilser, med Vemod jeg skuer
 de hyggelige, beskedne Stuer,
 der rummer et Afsnit, et lykkeligt,
 af vort Liv, trods Armod saa gyldent-rigt!

Hvor lyst — hvor festligt! Medens derude
 under en stjerneløs Vinterhimmel
 Boreas og Sirenen tude
 en ful Duet (man hører en Gang
 imellem en Stump af den Sømmensang)
 er der her den herligste Tonevrimmel.
 Hun sidder histinde, inspireret
 af Mesternes Mester, ved Klaveret;
 den lyse Skikkelse rosarød
 imod den Silhouet, den kaster
 paa Væggens dybe Skarlagenglød.
 Armene røre sig, ivrige Hænder
 hoppe, og flinke smaa Fingre haster
 henover hvide og sorte Taster — —
 Snubled de lidt? aa jo, jeg kjender
 den utaalmodige Knurren saavel!

Dog slaar du end et Par Noder ihjel,
og om end det Drab din Samvittighed smerter:
Aanden, der levendegjør, den er der!
og Aanden er Beethovens, dyb og rig
og ren, som ingen anden, der talte
i Tonesprog og med Klange malte —
hans og din, der er hans saa lig,
at ofte jeg vemodsfuldt har tænkt:
til saadan en Viv just har han trængt!
det var jo *ham* just, den elskovsarme,
ensomme Mester, hvem hun skulde
med al sin livsalige Hjertevarme
skjærmet mod Verdens klamme Kulde! — —

Og træffer jeg ved Klaveret Fruen,
er Manden vel i Studerestuen
ved Skrivebordet — Døren paa vid
Gab aaben, at Tonerne ind kan trænge: —
Ja, ganske rigtig! med vinget Flid
henover Papiret flyver mer
end gaar den lette Gaasefjer
— den Fart har vel disse Toner voldt,
for det er en Vane, han har beholdt
og vil — det troer jeg — beholde længe:
at aldrig med større Iver
og bedre Held han skriver,
end naar hans Elskede leger paa Streng.
Lad se! jeg ta'er mig den Frihed, Kjære,
lidt over Skuldren dig at kigge —

hvad just dit Arbeid monne være,
 Fortælling, Drama eller Digt?
 Det første! „*Rathen*“, „*Erbgericht*“
 „*Minna*“ møder mit Blik. Frygt ikke!
 kun trøstig fremad, min unge Ven!
 Og om du vidste, som jeg det veed,
 at der vil flere Taarer flyde
 for klare Øine over den
 „sandfærdige Begivenhed“
 (mer end sandfærdig!) end fra din Pen
 Blækdraaber, da du skrev den ned: —
 det kunde vel betids dig yde
 et Forskud, som du har vel fortjent.
 For hidtil var du just ei forvænt
 med overstadig Gunst fra Mængden.
 Og dog er det min Tro i Længden
 lidt trangt for Strengene at klinge,
 naar Resonnansen er saa ringe.

Men at den Bog, du skriver paa
 kan med sin vemodsmilde Stemme
 helt ind i Sachsens Dale naa,
 hvor den jo mer end halvt har hjemme —
 det bliver det en skønne Dag
 (end fjern for eder) *hendes* Sag
 at sørge for: det tredie Væsen
 i dette stille Kunstnerbo.
 End træder hun sine Børnesko.
 Med Lektiebogen op for Næsen

hun trækker Munden skjævt og suger
den brunlige, ferskendunede Kind
hult mellem sine Tænder ind
af idel Iver, mens hun sluger
den bittersunde Visdomsdrik
udaf den tyske Grammatik;
i hvilken hun maa være stærk,
naar hun omplanter i Tidens Fylde
i fremmed Tunge sin Faders Værk.
„Tidens Fylde“? Ak ja, jeg veed,
den har af Ondt som Godt bered
sit Maal til hende! Under de bløde
Barnetræk, som de svøbes dér
saa sart i Lampens dæmpede Skjær,
fastere Træk mit Øie møde: —
Træk af en Kvinde, der alt blev klog
paa Livets strenge Lektiebog!
Over den bøiede Barne-Isse
ser jeg flamme det Skjæbnsværd,
der gjennemborer en Moders Bryst, —
men ser tilvisse
ei mindre klart og den Moder-Trøst,
der gyder Balsam i Sorgens Spor: —
vor fælles spæde
og store Glæde,
den fagre Menneskeblomst, der groer
fra *hendes* Sommer ind i *vor* Høst. — — —

Klaveret tier og Pennen med,
som kunde den ikke kvidre

sin Sang paa Papiret vid're,
naar Tonerne ikke hjalp den afsted.
Og han, der skrev, og hun, der spilled,
de sidde nu — Haand i Haanden lænket —
fortrolig paa Sofahyndet bænked',
under Drachmanns store Ostendebilled,
og taler, som for et Ægtepar
det sømmer sig, som den Tid, der *var*,
og om den, der kommer; om hvad der „skal til“,
om Brændsel i al denne Vinterkulde,
om Indtægt og Udgift, der ikke *vil*
balancere den Vei, som helst de skulde;
men ogsaa om dristige Fremtidsplaner:
om at bygge fjernt deres Hjem ad Aare
i Fødebyen, hun elsker saare, —
og han ei mindre for fælles Minder,
dem, han med kjærlig Iver maner
til Live kunstnerisk igjen
just nu, saa tidt hans flittige Pen
derhenne sin Traad paa Papiret spinder.
Og som de skue med tvivlsomt Blik
imod det Kommende, er det næsten,
som om de pludselig Øie fik
paa mig, den Usynlige, Skyggegjæsten,
der kom tilbage fra Fremtidslandet,
og kunde melde dem et og andet
om hvad der venter dem: Solskinsdage
og mørke Tider, Gammen og Plage,
Vinding og Tab, ret ligelig blandet,

dog intet om Tab af jert dyreste Eie: —
 endrægtig vandre I alle Veie . . .
 Fra Stuen ved Siden af spørger den Lille:
 „Hvorfor er I begge med eet saa stille?
 Tal dog igjen!“

Mon de tale mer?

Jeg hører dem ikke længer, jeg ser
 ei Stuerne om mig! Det gamle Hjem
 fra de unge Dage
 er sunket tilbage
 i Taagen, hvoraf det dukkede frem:
 Taagen af tyve Livsaar spundet
 med runde Taarer og svundne Smil.
 Du kjære Helleruphjem ved Sundet!
 „Fredhegnet“ kaldte jeg dig: saa hvil
 der borte, fjernt i vor Fortids Land,
 hegnet af mangt et Fredens Minde!
 Men ofte, naar jeg har Sorg i Sinde,
 naar Mismod sætter min Baad paa Sand —
 da lad mig de „farbare Stier“ finde!
 lad mig, som nu, besøge atter
 i deres Hjem hint Ægtepar
 og den lille lektielæsende Datter!
 Hvad jeg *er* — lad det gjæste hvad jeg *var*!

VI

DEN FYRRETYVENDE FØDSELSDAG

Saa mange Aar, som Jacob, Patriarken,
 for Leo maatte vogte Faar paa Marken
 (skjøndt det nok Rachel var, hvem han til syvende

og sidst en Hyrdetime vilde kysse);
 saa mange, som Hollænderen, den flyvende,
 mod evig Storm sit Døds-kib maatte krydse
 for blot een Nat i Land at turde stige;
 saa mange, som høiselig Pharao fik
 først fede og saa magre i sit Rige;
 saa mange, som den store Frederik
 med Hælften af Europa maatte krige;
 saa mange, som — — ja, hvis min Lærdom blot
 slog til, jeg kunde sikkert nok berige
 Indgangen til min Carmen her med godt
 og vel halvhundred Syvaarsbilleder, snart
 af mythologisk snart historisk Art,
 saavel af den profane som den hellige,
 i alt undtagen Syvaars-Tal forskjellige —
 og fylde dermed flere Pagina'r.
 Dog da — om ellers noget Steds — i *denne*
 Bog idetmindste intet Honorar
 min Pen bestandig fremad lokker, la'er
 jeg det ved dette Udvalg nu bevende,
 og siger ganske simpelt: syv Aar svandt,
 siden for første Gang som Gratulant
 min Pen betraadte sirlig disse Blade.
 Dog husker jeg, som om det var igaar
 hin Dag! livagtig for mit Øie staar
 mit lille Værelse i Seilergade,
 og paa en Prik jeg kunde vise, *hvor*
 jeg satte mig ved det ovale Bord
 og i en glad Forventning om din Glæde
 — thi sindrig fandt jeg min Idee — med Ord,

som Øieblikket bragte dem tilstede,
 til Poesi for dig alene vied
 de hvide Blade ind, af hvilke faa
 er nu tilbage kun, som om de bied
 endnu paa denne Fødselsdag belevne,
 for saa — med dens Lykønskingsvers at gaa
 til alle de beskrevne,
 lukkende Bindet efter sig i Slaa.

Thi naar de andre Fødselsdage staar
 paa Livs-Chausséen som Kilometerstene,
 er den, som du har naaet med dette Aar,
 en rigtig Milepæl, min egen Ene!
 Dens Obelisk bør hegnes med et Gjærde
 af frisk Buskads! Lad disse Blade være
 et saadant levende Hegn! en Sangfugl sidder
 deri, indbydende med kunstløst Kvidder
 dig til at hvile ud i Skyggen, Kjære!
 og se frem og tilbage paa din Vei,
 som det naturligt er og sømmer sig
 ved Milepæle. — Dette er den fjerde;
 et ret anseligt Stykke af den fulde
 Dagsvandring — skjøndt hvor lang den bliver ei
 vi veed. „Ak ja“, du sukker (skjøndt du skulde
 kun glæde dig derover) — „altfor lang
 er Veien, som min Fod har lagt tilbage!
 Den trættes alt, der fordem modig sprang!
 hvor fløi I hen, mine svundne Ungdoms-Dage?“
 Ak ja! Hvo er saa viis, ei at begræde

Ungdommens Flugt? Dog da jo Livets Gang
skal gaaes til Ende: er det ret, at træde
 med Ønskets Syvmilestøvler Veien om
 igjen og længes did, hvorfra man kom?

Troskyldig spanker Barnefoden frem
 i høit, sølvdugget Græs, mens Haanden plukker
 Blomster i Flæng og atter kaster dem;
 igjennem vaarllys Lund, hvor Gjøgen kukker
 og Nattergalen slaar, dér slynger sig
 den Sti, som Ungersvend og Jomfru træder
 saa let, som var det Hele Dands og Leg.

Dog haster snart den bugtede Forræder
 hen til den kjedelige Kongevei
 og taber i dens lige, hvide Streg
 sin brune Arabesk. Ei findes Skygge,
 anden end *den*, som kosteagtige Popler
 paa Støvet tabe plettevis og rykke
 tæt ind til sig, mens Solens Hjul fordobler
 sin Glød — ret som om frygted de, lig Peter
 Schlemihl at miste dette Tilbehør.

Her er det, Milepæl og Kilometer-
 stene, som ingen Sjæl har tænkt paa før,
 ret fordringsfuldt og hyppig frem sig trænge
 og sige snart „saa langt!“ snart: „ikke længer?“

Dog lad til *dig* dem kun det sidste sige,
 og haab! — Fra nu af skal ei mer du stige,
 men jevnt sig sænker Veien for din Fod.
 Og selv om *den* er mødig, vil dit Mod

til Gjengjæld voxer, medens Solen mildner
 sin Brand og ikke heder mer, men ildner
 — lig ædeltbaarent, klaret Drueblod —
 styrkende Sind og Sands med Farvefylden,
 der stedse mere purpurrig og gylden
 sig breder, som et overjordisk Skjær,
 og sammensmelter Fjern og Nær
 det Platte adlende, oplivende det Døde,
 mens over Horisontens Aftenrøde
 askegraa Skyer fænge, gnistre, gløde . . .
 De Aftenfarver er vel Morgenens værd.

Ja, hvad der for det friske Barneøie
 var kun en uforstaaet broget Glands,
 tændt for dets Skuelyst lidt at fornøie:
 det taler til den aabne Skjønhedssands,
 der lyser i en Oldings matte Blik
 — som i en Ørk en Sundhedskilde springer —
 taler et Sprog og synger en Musik,
 hvis dissonans-opløsende Harmoni
 Bud fra et Anelsens Hinsides bringer,
 som Sjælen hjerte-lutret hviler i.
 Og naar — en Draabe lig paa dugget Glar —
 paa Himlens Guldgrund blank og gylden-klar
 hin Stjernekuddets Førstefødte skjælver,
 vil Sjælen længes efter snart at folde
 sin Attraas Vinger sammen fromt og holde
 Andagt i Nattens stille Dom, der hvælver
 sin Kuppel, af det Grændseløse bygt

og Lys paa Lys utallig stjernesmykt;
imens det mødige Legem trygt og dybt
udhviler i den evig-mørke Krybt . . .

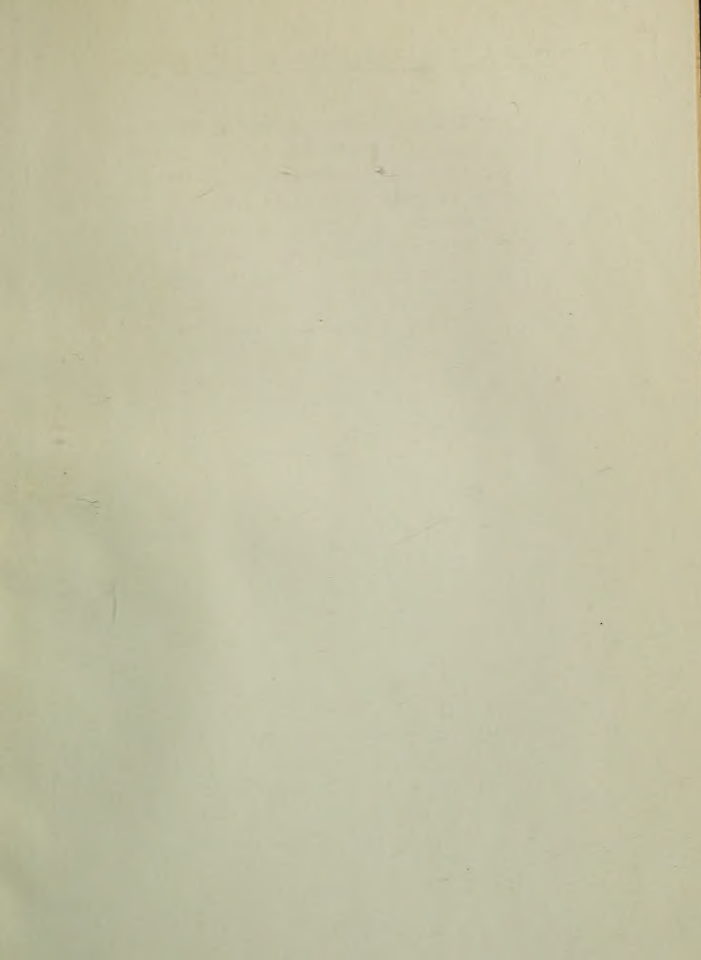
EFTERSKRIFT

Ti Aar — saa ubegribeligt det synes!
den næste Milepæl! Hvad kvidrer *nu*
den Fugl i Hækken? Sang den forrige
ei altfor trøstigt? Har jeg ikke malet
for lyst og farverigt mit Aftenbilled?
Der gives Aftener uden Solnedgang
og Stjerner, Aftener, tæt i Taage hylled',
sludfulde, barske, stormforfulgte Aftener;
fuldtvel vi kjende dem, vi Mænd fra Norden.
Og hvis din Livsens-Kveld nu blev en slig?
Ja, hvis det Værste hændtes, som jeg neppe
at tænke vover og *maa* tænke dog —
hvad Trøsterigt kan jeg dig da forjætte?
Saa spørger jeg mig selv og ser dig dybt
i Øiet — og jeg bliver vaer et Glimt
derinde, som jeg kjender vel, men ei
har altid kjendt. For det har tændt sig selv
umærkelig, lidt efter lidt, som om
en Straale langsomt borende sig trængte
igjennem fra et dybt forborgent indre
Lysvæld, der ikke har sin Glands paa Borg
fra Lykkens Sol og ei fra Glædens Stjerne,
men straaler uforanderligt, i evig
Forklarelse, hinsides Lyst og Ve.

Jeg ser det Glimt saa seirrig tindre nu,
og anende jeg ser det sprede Glands
paa hvad det skuer, gjennemflettende
selv Taagens triste Graa med Regnbuefarver.
Jeg ser det undrende; og jeg forstaar: —
du, som var altid klog, er bleven viis,
og vorder visere for hvert et Døgn,
der drager dig forbi med Dagens Syner
og Nattens Drømme — visere for hvert
et Aar, der med forgængelige Blostre
og Sneens golde Flokker strøer din Vei.

O, lad mig kysse andagtsfuldt dit Øie,
der hilser mig med dette lysende,
hinsidige Blik, fuldt af den sikre Trøst!
Og hvis det i vort Samliv blev min Lod
at hjelpe dette Lys til Gjennembrud,
at rydde bort de Brokker og det Smuld,
der — som i en forfalden Tunnel — spærred
dets Straalevei: — hvis dette blev min Lod,
da lad mig prise denne mest forborgne
Del af mit Livsværk som dets Blomst og Krone,
og vide: der er En, langt mere værd
end jeg, langt dyrebarere — o, *hvor*
langt dyrebarere! for mig end dette
mit jordiske, forfængelige Selv,
for hvem mit Liv, var det end vrimmelfuldt
af smaalige Feil, er ei forgjæves levet!

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PT
8128
F7
1910

Gjellerup, Karl
Fra vaar til høst

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 02 05 04 010 8